

FRENK LARAMI

DOK HOLIVUD

BROJ 392 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I U LEGE

A detailed illustration of a cowboy, presumably Frenk Larami, riding a dark brown horse. The cowboy is wearing a dark suit, a white shirt, a dark tie, and a brown cowboy hat. He is holding a revolver in his right hand, pointing it upwards. The horse is in motion, galloping towards the right. The background is a soft, hazy landscape with warm tones of yellow and orange, suggesting a sunset or sunrise. The overall style is reminiscent of classic Western movie posters.

Hammer

ZAKON KOLTA

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slov. 1,25 € (300 SIT)
2. februar 2007.

★ **DOK HOLIDEJ** ★

392

Frenk Larami

ZAKON KOLTA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 392

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

THE LAW OF THE GUN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. I 2007.

Tržište: 2. II 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
62-31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – THE LAW OF THE GUN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Čovek sa zvezdom na prsima stajao je naspram Doka Holideja sa rukama oslonjenim na kukove.

– Predaj mi revolvere, stranče!

Oslonjen na ivicu šanka, Holidej je pogledom obuhvatio ljude koji su ušli zajedno sa šerifom. Bilo ih je četvorica i stajali su u jednom redu sa rukama spuštenim pored futrola za revolvere, spremni da na šerifov mig potegnu oružje i izrešetaju stranca koji se ogrešio o pravila ponašanja.

– Prvo i prvo, ne znamo se toliko da bi mi se obraćao sa "ti", šerife. Drugo, nikada se ne odvajam od svojih revolvera.

U salunu je zavladala grobna tišina.

– Morate se odlučiti – nastavio je šerif sa nešto malo više respekta u glasu. – Ili dajte oružje ili napustite grad u roku od deset minuta!

– Ne volim kada mi neko naređuje šta da radim – kazao je Dok, mada mu je pogled na četvoricu šerifovih gorila govorio da ne može da bude suviše uporan. – Deset minuta biće dovoljno da popijem svoje piće – dodao je i okrenuo im leđa.

Bilo je to u Džeriku, zapadno od Snejk planina, običnom gradu koji se ni po čemu nije izdvajao od mnogih koje je Dok obišao. Iako nije ni slutio, taj grad će ispisati novo poglavlje u njegovom životu počevši od toga dana, odnosno trenutka kada je Bart Denvers kroz maleni prozor ćelije ugledao vešala spremljena za njega i njegove saučesnike...

Za to vreme, šerif Džerika je izvukao džepni sat i počeo da odbrojava sekunde. Ali, što je vreme više odmicalo, legendarani kockar je sve sporije ispijao svoje piće, na najveći užas Lua Dagliša, vlasnika saluna "Zlatni poni". Naime, on je znao da je čuvar zakona Gordon Džekobs neumoljiv i odmah naslutio nevolju.

Njegovi pratioci su naslonili dlanove na drške svojih koltova i čekali. Nisu imali milosti ni prema kome, jer je svaki stranac u Džeriku mogao da bude uhoda ili pomoć za osuđene na smrt.

Jedva oko sat ranije u salunu "Zlatni poni", čovek iz Džordžije čuo je od Lua Dagliša, najbrbljivijeg i najhrabrijeg krčmara u tom delu Nevade, neobičnu i veoma interesantnu priču.

* * *

Na putokazu čiji je vrh bio okrenut ka naselju, krupnim slovima je pisalo "DŽERIKO".

Ispod toga je neveštim, štampanim slovima bio zalepljen plakat sa dve rečenice:

"Strancima ulaz zabranjen.

U krajnjoj nuždi javiti se šerifu Džekobsu".

Holidej nije uradio ni jedno ni drugo; samo je prošao pored opomene, ovlaš je pogledavši.

Naime, putovanje kroz Veliki Basen bilo je zamorno, predeli suvi i neprijateljski, a naselja su se mogla izbrojati na prste. A ovde je neko pred Džerikom zbijao šale sa plakativima o zabranjenom prolazu.

Zato je mirno nastavio i ujahao u grad obasjan suncem.

Natpis saluna "Zlatni poni" bio je najupadljiviji onima koji su dolazili u Džeriko sa njegove zapadne strane.

Retki prolaznici u gradu su zastajali i zurili u neobično odevenog stranca koji je jahao ulicom.

No, nepoznati to nije opažao. Činilo se da drema u sedlu, sedeći opušteno i malo oborene glave, dok mu je obod šešira senčio oči.

Krčmar Lu Dagliš se slučajno zatekao ispred ulaza i među prvima spazio novo lice. Bio je to čovek srednjih godina, snažan i mišićav, ali

već povijenih leđa zbog neprestanog rada za barom. Četvrtasta vilica bila je obrasla oštrom čekinjastom bradom koja mu je bila "zaštitni znak".

Naravno, on se namrštio kada je video da stranac ide prema salunu, a ne ka šerifovoj kancelariji. Iskusan poznavalac ljudi koji je pod svojim krovom ugostio najrazličitije osobe pod nebeskom kapom, odmah je osetio da stranac pripada posebnoj vrsti, a to su kockari i revolveraši.

Međutim, lice tog čoveka odudaralo je od uobičajene predstave o ljudima koji lutaju od grada do grada, tražeći one koji su spremni da plate njihove zločinačke usluge. Naime, lice je zbog oštine crta odavalo izvesnu britkost, pa čak i surovost karaktera, ali se na njemu istovremeno ogledala i određena prefinjenost svojstvena obrazovanim ljudima i osobama odraslim u gospodstvu i obilju. Svemu tome konačni pečat davala je neka kamena hladnoća koja je izbijala iz njegovih sivopлавih očiju. Još dok je jahao, krčmar je uočio njegov vitak stas i negovane ruke kojima je držao uzdu; kada je silazio iz sedla, razmaknut kaput otkrio mu je "koltove" sa drškama od slonovače.

U jednom momentu pogledi su im se sreli i Dagliš je bio siguran da će nove nevolje zadesiti Džeriko. Strančev pogled bio je oštar kao brijač.

— Karlose! — povikao je krčmar.

Vrat je otvorilo čupavo stvorenje od dvanaestak godina; bio je to bosonogi potomak indijanskih plemena, dečak crne kose i tamne puti koji se odmah stvorio kraj krčmara.

– Odvedi konja! – naredio mu je Dagliš.

Pošto mu se Dok sasvim približio, on upita:

– Niste pročitali ono na tabli? – dobacio je pokazujući glavom.

Holidej zabaci obod šešira na čelo.

– Pročitao sam samo reč salun, a to mi je dovoljno – odvratio je i mirno prošao pored njega.

Dagliš krenu za njim, zbunjen ovom bezumnom hladnokrvnošću i drskošću.

Ko bi to mogao biti? Da li je unajmljeni revoilveraš Net Denvers? Ili pak federalni šerif koji ne želi javno da se predstavlja?

U salunu se nalazio samo jedan polupijani gost koji je dremao kraj šanka. Ugledavši došljaka, samo se izbečio i promrmljao:

– Ohoo...!

Dok se mašio za tabakeru.

– Brendi! – dobacio je krčmaru, ali ovaj kao da ga nije čuo.

– Ja bih vam preporučio da produžite put, mister – rekao mu je poverljivo. – Zažalícete ako počnete da pijete taj brendi.

Holidej podiže pogled.

– Zašto? Zar je otrovan? – upitao je nemarno.

– Ne! – namrštio se Dagliš. – Ali, otrovan je ovaj grad...

– Popiću brendi, a ne Džeriko.

Izraz napetosti na Dagliševom licu je popustio. Na kraju krajeva, shvatio je da ovaj čovek nije bio glup. Ako je hteo da traži vruga, neka mu bude. Pružio je ruku i dohvatio prašnjavu bocu sa brendijem.

– Zbog one naredbe na ulazu grad je sasvim zamro – nastavio je Dagliš. – Već dva dana niko ne dolazi ovamo, a oni koji i navrate odmah se nađu u zatvoru! To će se desiti i vama kada šerif sazna da ste doputovali.

– Ne brbljaj, Lu – umešao se gost koji je stajao kraj šanka.

Krčmar se besno okrenu.

– Zaveži, Garete! Ako već hoćeš da trčiš do šerifa i javljaš mu šta se dešava, onda smesta idi!

– Ovoga puta nisam čuo tvoje reči... – progundao je Garet i, isпивši viski, otetura prema izlazu.

Dagliš prezrivo pogleda za njim.

– Sve se ponavlja – rekao je muklo. – Uskoro će ovamo stići Gordon Džekobs sa svoja tri pomoćnika, tražiće od vas oružje i strpati vas u zatvor. Ako odbijete, ustrelíće vas ili, u najboljem slučaju, daće vam šansu da se za pet minuta počistite iz Džerika!

— Zvuči uzbudljivo — primeti Dok mirno. — Ali ovaj brendi je zaista dobar i vredi sačekati šerifa...

Krčmar visoko podiže obrve.

— Još niste svesni u šta ste se upustili! — kazao je nešto glasnije pošto su bili sami. — Svi čekaju da dođe Net Denvers!

Holidej je ispio brendi razmišljajući da li da se opredeli za još jedan...

— A ko je to? — upitao je.

— Terate li vi šegu sa mnom, mister?

— A zašto bih?

— Ne znate ko je Net Denvers?

— A zašto bih morao da znam?

Lu Dagliš je postajao sve ljubopitljiviji.

— Niste iz ovih krajeva? Da li ste samo u prolazu ili vam je Džeriko cilj?

Međutim, Džordžijanac više nije imao nameru da zadovoljava krčmarovu radoznalost.

— Popiću još jedan — dobacio je presekavši pitanja.

To je za oštroumnog krčmara bio jasan znak.

— Možda vam ja dosađujem svojim brbljanjem, ali šta bih drugo mogao da radim nego da pričam — priznao je. — Znate, ovde svraćaju razni ljudi; neki mi se sami ispovede, a od nekih izvučem sve ono što me interesuje. Čujte, zašto ne odete dok još imate vremena?

— Nema tog zakona koji će me isterati odavde — odvratio je Holidej.

— Nisam na poternicama.

Dagliš odmahnu rukom.

— To nema veze! — dobacio je. — Svaki stranac je sumnjiv dok je Denversov mlađi brat u zatvoru... Šerif hoće da mu postavi klopku i ne želi da mu bilo ko to onemogući.

Dok izvadi iz džepa špil karata i počne da ih ređa na šank.

— Izgleda da ću morati da čujem tu priču — rekao je.

— O Denversu?

— O Džeriku.

Krčmar izvadi još jednu čistu čašu i stavi je pored Dokove. Zatim u obe nasu piće.

— Ne smem mnogo o tome — kazao je ispivši sve u jednom dahu. — Znate... Net Denvers je izuzetno popularan naročito među čuvarima zakona i lovcima na ucene. Tragaju za njim već dve godine, a ucena za njegovu glavu već se popela na deset hiljada. Pravi mamac! Međutim, nikada ga nisu uhvatili, a jedva da znaju i kako izgleda...

— Ubica?

— Pre bi se reklo da je lopov, mada ima za sobom i nekoliko leševa. Znate li šta je u tome čudno? Denvers pelješi samo banke ili krupne zverke, nikada rančere ili krčmare! U tome je njegova prednost sa sličnim banditima; cene ga i priznali bi da ga

nikada nisu videli, iako je sigurno bar koji put prespavao kod njih.

– Pa i vi?

– Ja nisam došao u iskušenje, mister. No, govorim vam ovo što sam i sam čuo. Hvatanje Neta Denversa učiniće onoga kome to uspe i bogatim i slavnim. Zbog toga je naš šerif zapeo da to uradi baš sada koristeći Barta...

– Pa... sve mi nije baš najsjanije...
– promrmljao je Dok.

– Bart Denvers je Netov rođeni brat!

– Pretpostavljam da je ovde zatvoren?

– U pravu ste, mister – klimnu krčmar glavom. – Jedna razbojnička trojka je pre dva dana pokušala da provali u poštu gde se nalazila vreća sa novcem "Flečers kompanije" iz Tonope. Jedan napadač je ranjen, a druga dvojica uhvaćena. Možda se nikada ne bi ni saznalo ko je mladić da se nije sam izrekao. Naime, dok su ga "obrađivali" u zatvoru, pobesneo je i dobacio da će im se njegov brat Net Denvers osvetiti! Tako su saznali o kome se radi... Inače, momak ima tek sedamnaest!

Dok slegnu ramenima.

– Onda ga ne mogu obesiti.

– Vraga! Učiniće to ako se Net ne preda. U stvari, očekuju da će on čuti šta se dešava i doleteti ovamo...

– Ne čini mi se je baš tako naivan.

– To jeste, ali... Ipak... mlađi brat je u pitanju! A najgore od svega je što je taj mladić prvi put umešan u nešto protivzakonito, prvi put! Do sada nije nikoga opljačkao ili orobio, ali... izgleda da mu se prohtelo da krene stopama starijeg brata. To je pokušao i zaglavio!

– A kako vi sve to znate?

– Ispričao mi je Klint Mejers, naš sveštenik. Njemu se Bart ispovedio, a s obzirom da voli krišom... znate... da omiriše viski, ja sam saznao za to. A bolje da nisam! Već dve noći slušam udarce čekića, samo da znate; grade vešala polako i bez žurbe. Čekaju da Denvers dođe, inače... ode bratu glava!

– Taj Denvers... – progundala Dok zamišljeno – može da dođe, a da se ne preda?

Dagliš zavrte glavom.

– Neće reskirati. Šerif je pripremio da će ubiti maloga, ako ovaj ne dojaše sam i ne preda se. A predaja znači samo jedno - smrt. Znači, njegov život u zamenu za bratov.

Holidej je nekoliko trenutaka zamišljeno odmeravao Dagliša.

– Kakav je ovo grad? – nevoljno se upitao. – Bez suđenja spremaju vešala za dečaka, prete da će ga obesiti ako se ne preda njegov stariji brat... Šta kažu ostali ljudi na to? Pretpostavljam da gledaju svoja posla?

– Baš tako! – složi se Dagliš. – Šerif Džekobs to dobro zna i zato se ponaša onako kako se njemu sviđa.

Dok slegnu ramenima.

– Uostalom – odvratio je sležući ramenima – mene se to ne tiče.

– Ticaće vas se ako i dalje ostanete ovde – dobaci krčmar provirujući preko Holidejevog ramena i posmatrajući dobar deo ulice obasjan suncem.

– Ona ispičutura Geret već je otkucaao šerifu da ste došli pravo ovamo, a ne na "raport" kod njega!

Nedugo zatim predstavnik zakona ušao je u salun "Zlatni poni" praćen trojicom novih pomoćnika; nije časio ni časa, pa je odmah zatražio od stranca da preda oružje.

Lu Dagliš se zadovoljno osmehnu: šerif Džekobs postao je tako predvidljiv.

* * *

Šerif Džekobs je mirno posmatrao kako velika skazaljka na džepnom satu prelazi poslednju crtu. A Dok Holidej je ležerno stajao pored šanka kao da se to njega ništa ne tiče.

– Imate još pola minuta, mister! – opomenuo ga je čuvar zakona.

– U tom slučaju – mirno se odazvao Džordžijanac – mogao bih naručiti šunku sa jajima. Važi li, krčmaru?

Dagliš je zurio u njega kao da je sablast. Bilo je to treniranje nerava kakvo još nije video u životu! Bio je

šokiran: ili je stranac bio pakleno siguran u sebe ili je, pak, imao nekoga ko će mu priskočiti u pomoć zadnjih nekoliko sekundi. Zar bi, inače, mogao mirno da naručuje doručak kada iza sebe ima tri para koltova koji će ga brzo umiriti ako bilo šta pokuša?

– Odlazite! – došapnuo je neobičnom strancu. – Šerif se ne šali, verujte! Idite dok još imate vremena!

– Ne ide mi se – odvratio je Dok, lagano se okrenuo na stranu i ispod oka odmerio lica šerifa i njegovih pomoćnika. – Ako me sreća bude poslužila – progundao je – prvo će umreti šerif, a onda dvojica njegovih pomoćnika. Mada, još nisam procenio koja dvojica...

Džekobs je na trenutak zaboravio na vreme i pogledom ošinio drskog stranca, pažljivo procenjujući njegove reči. A nisko pripasani koltovi sa niklovanim cevima i ukrasnim drškama... Služi li čemu osim samo hvalisanju? Međutim, strančev hladan i ubojit pogled učinio je da je u potpunosti poverovao u njegove reči.

Pomoćnici su spustili šake na drške svojih revolvera... Šerif je morao da da znak i sve je bilo pitanje sekundi.

No, on to nije činio. Strančeva mirnoća na vreme je opomenula čuvara zakona da su, ovoga puta, šanse bile skoro izjednačene.

– Možete još da odete! – dobacio je odlažući trenutak sukoba.

Dok klimnu glavom.

– Možda ću i otići, ali sklonite ispred mene taj sat i njuške ovih smrtnika. Ako to ne učinite, otiće u pakao zajedno sa mnom ili bez mene!

Lu Dagliš se pomerio u stranu. Ovo je bilo više nego što je mogao da očekuje. Oh, ovaj stranac ih je sada otvoreno uvredio!

Nakašljao se znajući da više nema dileme: elegantni čovek u crnom je morao da umre: nije poslušao šerifov nalog, javno je odbio da preda oružje i pred svedokom vređao predstavnika zakona.

Ipak, Gordon Džekobs je još oklevao. Nešto na tom strancu, opasno ga je opominjalo da pripazi.

– Šta si mu sve izbrbljao, Lu? – upitao je, ne skidajući pogled sa Doka.

– Ništa posebno, šerife. Novosti o Džeriku koje i malo dete zna.

– O Denversu?

– Zar je to tajna? Nigde niste napisali da se usta moraju držati zatvorena.

– Napisaću to, ali samo za tebe, baš u ovom salunu! – procedi čuvar zakona besno. – Ne želim strance u gradu pre nego što uhvatimo Denversa i ti to dobro znaš! Ali, sa tobom ću posle – dodao je ljutito. – Najpre je na redu tvoj uporni gost.

Rekavši to, lagano je spustio ruku niz bok.

Dok je shvatio da je igra došla do kraja, istovremeno se pitajući nije li preterao u nipodaštavanju šerifovog autoriteta. Obično nije dolazio u sukob sa čuvarima zakona tako da je ova situacija bila prilično neobična. Uvek je postojao neki prećutni dogovor između njega i raznih šerifa koje je sretao, jer su oni znali ko je on i kako barata revolverima. Sada je, međutim, postojala opasnost da revolveri zaplamte. Ipak, delićem svojga bića se još uvek nadao da do toga neće doći i zato mu je dobro došao krčmarev pokušaj posredovanja.

– Neka ostavi oružje kod mene – pokušao je.

No, Džekobs ga je presekao oštrim pogledom.

– Ostaviće on ovde svoje kosti – promrmljao je besno i nogama se čvršće oslonio na tlo.

Od obračuna su ih razdvajali samo delići sekunde.

Istoga trenutka, sa ulice je dopro topot kopita, a delovi oblaka porašene ušli su kroz drvena leptir vrata saluna.

– Šerife! – čuo se oštar glas spolja.

Odluka je za trenutak bila odložena.

Džekobs se ispravio.

– Motrite na njega! – dobacio je svojim pomoćnicima i žurno izašao napolje.

Na tremu ga je sačekao mladolik kauboj, odela prekrivenog prašinom i lica okupanog znojem. Čim je sjahao i stupio na trem, skinuo je šešir i počeo njime da se hladi.

– Dakle? -oslovio ga je Džekobs.

– U redu je, izvršio sam vaš nalog, šerife – rekao je mladić. – Išao sam u Šangri gde ste rekli da se mota Net Denvers i u dva saluna ispričao šta se događa u Džeriku.

Džekobs se počesa iza uha.

– Misliš da će saznati? -upita nekako više za sebe.

– Pa... govorio sam tako glasno da su svi oko mene čuli. Neko će ga sigurno obavestiti i doleteće ovamo kao bez duše...

– Samo jezik za zube! I nestani – naredio je šerif. – Ako te čujem da okolo pričaš...

– Biću kao grob! – obećao je mladić udaljujući se.

Čuvar zakona se zamišljen vratio u salu. Na samim vratima zastao je i razrogačio oči.

Njegovi pomoćnici stajali su na istom mestu na kom ih je ostavio, ali sa rukama podignutim uvis! Opašaci sa revolverima ležali su im pored nogu, a za šankom. Lu Dagliš se pakosno cerio, naslonjen laktovima o bar.

Što se tiče stranca u crnom, on je jednostavno nestao!

Gordon Džekobs je stajao zbunjen neočekivanim prizorom. Nije mogao ovako nešto da shvati, jer je, samo nekoliko minuta ranije, slika bila potpuno drugačija.

– Šta to, do đavola, radite? – grmnuo je na svoje pomoćnike.

Toga časa kao da je nestalo neke čudne začaranosti. Naime, sva trojica su spustili ruke i psujući dograbili opasače sa poda.

– Šta se desilo? – pitao je Džekobs sevajući očima.

– Razoručao nas je – promrmeljao je najstariji među njima, Mils Vajs. – Odjednom je potegao "kolt" i naredio nam da otkopčamo pojaseve.

– Naredio? On vama? – kipteo je Džekobs.

– Potegao je kao munja... – procedio je drugi.

Šerif ih je besno posmatrao razmišljajući kakavim još kletvama da ih zaspe. Međutim, sve je bilo gotovo: stranac je iskoristio njihovu nepažnju i nestao.

Čuvar zakona se okrete prema krčmaru.

– Kuda je otišao? – upitao je ljutito.

– Na stražnji ulaz – odvratio je Dagliš.

Džekobs napravi grimasu.

– A ti si mu pokazao, zar ne? Mora da si bio zadovoljan kada mi je razoružao ljude?

Dagliš se uspravi.

– Lagao bih kada bih rekao da se varate, šerife!

Obuzet nemoćnim besom, on se ljutnu.

– Platićeš mi...! – procedio je kroz zube i prkosno okrenuo leđa. Odmerio je zatim trojicu svojih pomoćnika i naredio:

– Vi pozovite ostale i pročešljajte grad! Ako kicoš nije otperjao i naletite na njega, odmah ga ubijte! Bez opomene, čujete li? Pucajte čim ga ugledate!

Mili Vajs je hteo nešto da protivreči, ali se u zadnjem trenutku predomislio jer je šerifovo lice bilo izobličeno od besa.

Kada su ljudi otišli, Džekobs se okrete prema krčmaru. Međutim, pogled mu je sada bio mnogo mirniji, a lice mekše:

– Rušiš mi autoritet, Lu – kazao je i kucnuo prstima po ploči. – Gde je to piće?

Dagliš mu ćutke nasu čašu viskija.

– Jesi li saznao ko je to? – upita šerif tiho.

– Nisam – suvo odvrati ovaj.

– Ni ime? Ni zanimanje?

– Ne!

Čuvar zakona uzdahnu.

– Pazi se da ne bude neko od Denversovih! U tom slučaju ću te proglašiti saučesnikom i obesiti zajedno sa onima u ćeliji.

– Mene ne možete zaplašiti – dobaci Dagliš uvređeno. – A ni stranca niste baš nešto isprašili! Otišao je kako je on hteo, zar ne?

Džekobs ga ošinu pogledom.

– Ne istrčavaj se previše, Lu! Jezik ti je duži od sačmarice koju držiš ispod šanka!

– Uvek sam govorio ono što mi slim.

Džekobs je ispio piće i tresnuo rukom o ploču.

– Ubuduće promisli pre nego što počneš! – dobacio je ljutito i žurnim korakom izašao napolje.

Iako su mu se "novi prijatelji" u ćeliji smejali, Bart Denvers se ponovo bacio na rešetke i počeo da doziva:

– Hej, ljudi! Pustite me napolje!

No, niko se nije odazivao.

Posle nekoliko bezuspešnih pokušaja, mladić se povuče sa prozora i zaroni ruke u dlanove.

– Šta je, kopile? – dobaci mu bradonja sa prljave zatvorske postelje.

– Bojiš se? Ne brini se, bog ti je sigurno obezbedio jedno mesto u paklu!

Njegov kompanjon se nasmeja i ružno se isceri.

Bili su to Džordž Aboni i Mel Adams, probisveti iz Kolorada kojima je tamo gorelo pod nogama, pa su prešli granicu praćeni mecima dve pote-re. Mladi Denvers im se pridružio negde nadomak Tonope, bez određenog cilja i praznih džepova. Dvojica bandita su ga nagovorila da im se pridruži i čuva im konje dok su "operisali" u Kešdou. Istina, plen nije bio veliki, ali su se nadali da će sve nadoknaditi u Džeriku odakle se transportovala pošiljka novca "Flečers kompanije" na jug. Međutim, tu su imali zlu sreću.

Jer sada su već dva dana i dve noći sedeli u ćeliji i slušali kako se baš za njih lagano podižu vešala.

– Pustite me na miru! – vikao je mladić plačnim glasom. – Ništa nisam skrivio! Nisam ubio nikoga, nikoga...

– Objasni ti to onom gore kada odeš! – cerio se Aboni zarastao u ožiljke dobijene u tučama. Podizanje vešala koje je osluškivao kao da ga je zabavljalo.

– Možda će ga i pustiti. Mlad je – primetio je Adams.

Aboni izvi lice i zloradu grimasu.

– Pustiće ga, ali kroz pod. A tada se omča zategne i – cap! Sve je gotovo! Ni veliki Net ti neće pomoći!

– Lažete! – povika mladić uzrujano. – Pokazaće on svima vama! I šerifu...

– Budeš li malo jače cmizdrio, možda će te brat čuti! – podsmehnuo se Adams žvaćući duvan.

Mladić je ponovo počeo da trese šipke.

– Čujete li vi tamo? – vikao je piskutavim glasom. – Pustite me odavde!

Aboni je slegao ramenima i izvalio se na ležaj, češkajući levi taban prstima desnog stopala.

– Budala! – promrmljao je za sebe. – Tako je to kada u posao uvlačiš balavce! Odmah te izbaksuziraju!

Bart nasloni vrelo čelo na rešetke, osećajući da ga taj dodir osvežava i okrepljuje. Stvarno je trebalo da ostane i sačeka... Šta mu je nedostajalo na ranču u Grin Springsu, nazelenijoj dolini na svetu? Imao je mir, imao je Elzi koja mu je kuvala i brinula da bude obučen i čist, dok ga je stari Čelok pratio u lovu, učio veštini hvatanja u zamku, jahanju, rukovanju lasom... A Net je dolazio povremeno, obećavajući da će uskoro doći i povesti ga na istok, negde među svet. Da budu zajedno u tom novom svetu i novom životu...

Net Denvers je bio oličenje svega onoga za čim je dečakova mašta žudela: jahao je kao saliven sa sedlom, potezao brže nego desetorica zajedno, imao tople oči i snažne ruke. Pored toga, izmišljene priče o njemu još više su raspaljivale dečakovu maštu.

„Veliki” stariji brat je žario i palio po bankama pljačkajući bogate veleposednike i derikože, krišom pomagao najsiromašnijima i na taj način od sebe stvarao legendu.

No, u poslednje vreme Net nije dolazio niti se javljao. Dečak je krišom poneo nešto prnja, ukrao stari Čelokov vojnički kolt, uzjahao svoga vranca i otisnuo se u svet. Hteo je da pribavi izaradi deo slave i nađe se sa bratom na ravnoj nozi!

Bila je to zaista glupa ideja!

Bart stisnu hladne rešetke. Nazad više nije mogao.

U hodniku se začuše koraci. On podiže glavu i pred sobom ugleda mrko šerifovo lice.

– Pustite me napolje! – povikao je.
– Nisam nikoga ubio!

Džekobs ga mirno odmeri:

– Čuvaj snagu, momak! – dobacio je. – Dolaze teški časovi!

Bart se seti udarca čekića.

– Ne... nećete valjda da me...?

Šerif klimnu glavom.

– Baš to, momak! – uzdahnio je.
– Jedino ako...

– Ako? – prebledeo je mladić.

– Ako se tvoj brat preda. Onda ćemo te pustiti...

Bart se odvoji od rešetki.

– On to neće učiniti!

Džekobs raširi ruke.

– Utoliko gore po tebe, sinko! On će te imati na savesti, a ne ja! – dodade čuvar zakona okrećući se.

Dok je koračao kroz hodnik, pratilo ga je Abonijevo cerekanje.

Bart je sa uzdahom podigao glavu i pogledao kroz mali prozor, gore, prema plavetnilu, podizala se gre-da.

A onda opet udarci čekića...

* * *

Dok je napustio Džeriko ne hajući za moguću poteru. I dok su Džekobsovi pomoćnici krstarili gradom, on je već okrenuo svog konja na jug.

Dan je bio sve topliji, pa je morao da raskopča kaput.

Najbliža železnička postaja nalazila se na dvadeset milja južno od Džerika. Znao je da bi mu to uštedelo dosta vremena i spaslo ga od vrućine podneva koje se približavalo.

Okrenuo se za čas i na prozračnom čistom nebu u daljini ugledao dve tačke.

Lešinari.

Džordžijanac je za trenutak zategao uzde.

Šta da radi? Da ode tamo ili da produži put?

Naravno, za čoveka koji je gledao svoja posla put je vodio na drugu stranu. Ali, za Doka je pravac bio već određen, pravo ka jugozapadu, mestu nad koje su se nadnosila raširena krila užasnih ptičurina.

Iako je bio slavni kockar i revolveraš, Dok je prvenstveno bio čovek.

Možda je nekome u tom pustom kraju bila potrebna pomoć?

Okrenuo je svog ždrepcu ukoso i poterao ga malo brže, kroz peskovit predeo prošaran žbunovima žalfije. Zatim je malo zategao uzde i upravio konja prema najvišem brdu. Kada se popeo na vrh, ugledao je kola sa jednim upregnutim konjem. Malo dalje od kola ležalo je nepomično telo čoveka.

Dok potera konja niz padinu, oštro osmatrajući okolinu. Nepokretno telo u pustom kraju značilo je lagano umiranje ili smrt. Sudeći po ponašanju lešinara koji se još nisu usuđivali da slete, nesreća se morala dogoditi nedavno. A napadač je možda još u okolini, pomislio je Dok i neupadljivim pokretom otklonio peš kaputa sa drške revolvera.

Kola sa dva velika točka ličila su na suncu na veliku bubu, spremnu da svakoga časa zaroni u pesak i sakrije se od neželjenih pogleda.

Na zvuk kopita upregnuti konj je podigao glavu i zarzao.

Holidej je sjahao i pogledao u telo. No, nesrećni čovek nije davao znake života. On je za svaki slučaj uzeo torbu sa instrumentima, mada mu je intuicija govorila da je neće ni otvoriti. Dok je prilazio telu osetio je miris viskija i tek kada je došao sasvim blizu, ugledao je grlić boce pod njim. Međutim, još nešto se nalazilo nadomak njegovih nogu...

Bila je to zvečarka! Ležala je odmah tu, smrskane glave i očigledno ustreljena iz velike blizine.

Mrtvac je u levoj ruci držao „kolt“, dok je desnu grčevito stezao u pesnicu. Imao je novo štofano odelo sa prugama, širokih revera i ispod njega prsluk sa dva reda dugmadi. Bela košulja bila je polivena viskijem i zaprljana prašinom, a potpetice čizama ukopale su prave male rovove u opiranju pred nečim ili nekim...

Dok pomisli kako je čudno što na telu nema ni traga krvi. Kada se malo bolje zagledao, video je trag na listu noge nesrećnog čoveka i po tome zaključio da je u pitanju ujed zmije.

Dakle, sve je trebalo da bude jednostavno: čovek se napio uz put, ispao iz kola kada je konj naleteo na zmiju i uplašio se od nje. Pritom je vlasnik dobio ujed, ali je ipak uspeo da ustrelji napadača.

To je suviše lako i nekako suviše čudno, razmišljao je Dok pokušavajući da razdvoji čovekove prste čvrsto stisnute u pesnicu. Išlo je sporo i za tren mu se učinilo da je nemoguće. Ipak, osećajući da se tu nešto krije, uporno je nastavio i na kraju na dlanu jadnog čoveka ugledao mali, srebrnasti predmet. Brzo ga je stavio u džep, a onda osmotrio teren oko sebe.

Naravno, njegovo oštro oko odmah je zapazilo još nešto.

Naime, peskoviti teren oko tela i izvrnutih kola bio je ravan, ali besprekorno ravan da je odmah bilo jasno kako je neko sve namerno poravnao kako bi uklonio tragove. Znači, pored čoveka je u vreme smrti bio još neko kome je veoma stalo da njegovo prisustvo na mestu nesreće ostane neprimećeno. Baš taj je izgleda i obrisao tragove, ali ne tako dobro da to promakne Holidejevom oštrom oku.

I tu je počinjao lanac zagonetki.

Ako je smrt čoveka bila nesrećan slučaj, zašto je svedok događaja pobegao? U pitanju je bilo nešto drugo, možda zločin?

Dok je ponovo pažljivo pregledao sve oko sebe i uočio neke pojedinosti koje u prvom trenutku nije ni zapazio. Naime, mrtvac je ležao petama ukopan u tlo kao da je smrt od ujeda zmije nastupila trenutno, što nije bilo moguće. Zmijski otrov delovao je sporo pa je bilo logično da se jadan čovek savijao i grčio u bolovima. Osim toga, pokojniku nije nedostajalo nijedno dugme, pa je ono srebrnasto dugme koje je Dok našao u njegovoj šaci moralo pripadati nekom drugom, po svoj prilici istom onome koji je izbrisao tragove. Ili ih je, možda, bilo više?

U magnovenju, Doku sinu! Ovaj čovek bio je ubijen na veoma podmukao i perfidan način. Ubice su ga držale ili je bio vezan dok mu je zmi-

ja zadavala smrtonosni ujed. Zatim je neko od napadača ubio zmiju, no nije primetio da mu je nesrećni čovek pri rvanju otkinuo dugme koje mu je ostalo u šaci. I još nešto: ubijeni je nekako neprirodno držao revolver u ruci što je značilo da ga nije dobrovoljno uzeo, već da ga je neko tu stavio.

Holidej uzdahnu, podiže glavu i zagleda se u okolna brda. Šta da radi? Da pođe dalje ili se vrati natrag i nastavi svojim putem, svojim poslom?

Nije mnogo razmišljao; skoro instinktivno je doneo odluku i sudbina ga je još jednom odmamila na put koji je najverovatnije vodio u nevolje.

Rokvud, stočarski gradić u srcu Nevade imao je šerifa po imenu Roj Blek. Bio je to izuzetno jak i snažan čovek širokog preplanulog lica i čela ispresecanog borama, jer život šerifa nikada nije bio jednostavan i bez briga.

Roj Blek je važio za objektivnog čoveka koji je uvek uspevao da se održi u sredini, smirujući svađalački raspložene stočare u vreme suše ili prebacivanja stada na dalje pašnjake. Iako tako nešto nije bilo nimalo lako, uspevao je da ne pripadne nikom osim samom sebi, a to je za ljude značilo mnogo. Bez obzira koliko bi često dve strane zavađene,

čovjeku sa zvezdom svi su priznavali objektivnost.

Sam gradić se nalazio u valovitoj dolini sa dosta šume i trave, ali malo vode...

A baš taj nedostatak vode pretio je da uzburka strasti u gradu i uzrokuje ozbiljne sukobe.

Toga dana Holidej je ujahao u glavnu ulicu sastavljenu od nekoliko jednospratnih kuća i drvenih brvnara – sandučara. Sam gradić je imao više korala za stoku nego prostora za prolaz kočija. Svuda su se videli krajevi drvenih ograda, a prašina je lebdela u vazduhu kao smola.

To je Doka odmamilo od prvobitne namere da odmah potraži šerifa. Naime, pošto je bio strašno žedan, svratio je u krčmu „Papagaj” da ispere grlo.

Na tremu ispod samog ulaza, u kavezu od trske se ljuljalo par modrozelenih papagaja i kricima pozdravljalo svakog gosta.

Dok je ušao u prohladnu prostoriju sa svega nekoliko stolova i klupama umesto stolica. Na prozorima su bili tamni, prilično debeli zastori koji su pored hladovine, davali krčmi tako potrebnu i ugodnu polutamu.

Za šankom nije bilo nikoga, jer je krčmar sa još tri gosta igrao karte za stolom u uglu. Kada je primetio pridošlicu, napravio je grimasu i bezvoljno se podigao.

– Ne izdajemo sobe – dobacio je mrzovoljno, gegajući se prema šanku.

– Radije spavam u sedlu – dobacio mu je Holidej, praveći kažiprstom trag po debelom sloju prašine na drvenoj površini bara. Međutim, krčmar se napravio da ne vidi taj gest.

– Ako li zapitam za brendi... neću li izgledati kao da sam sišao sa uma?

Krmar se nasmeši.

– Imate sreće, mister, jer jednu bocu držim već osam meseci. Ovde to niko ne traži...

– To se zaista zove sreća – složio se Dok.

Čovek se podboči, odmeravajući svog gosta neobičnim pogledom.

– Okupljanje je počelo – kazao je kao da glasno razmišlja. – Što se mene tiče, to je dobar znak! Viski će poteći u mnogo većim količinama.

Holidejev ledeni pogled presekao ga je u trenu.

– Nisam mislio ništa za...

– Čovek koji ne misli obično kaže gluposti – prekinuo ga je. – Ili se možda varam?

– Ne... ne varate se.

– Koliko dugujem za brendi?

– Dolar...

– Hteo bih celu bocu.

– Rekao sam... dolar.

On stavi pet dolara na šank i uputi se prema najudaljenijem stolu.

Za to vreme, krčmar se vratio svom kartaškom društvu i počeo nešto da

im šapuće. Zatim su sva četvorica krišom pogledali u Doka.

No, on nije obraćao pažnju ni na koga. Zapalio je jednu od „svojih” cigara i mirno počeo da ređa karte ispred sebe.

Nije prošlo mnogo, a na ulazu se ocrtala pozamašna figura Roja Bleka, rokvduskog čuvara zakona. Iako se šerif uputio prema Holideju, krčmar i njegovi drugovi odmah su prekinuli igru.

Ništa ne govoreći, Roj Blek sede preko puta stranca koji je i dalje ređao karte, ne udostojivši ga ni jednim pogledom.

Nekoliko trenutaka vladala je napeta tišina, a onda šerif dobaci:

– Dakle, da pređemo na stvar, stranče? Pošto već imam dvojicu na vratu želeo bih da znam ko ste vi?

Holidej ga ni sada nije udostojio pogleda.

– To pitanje mi možete postaviti tek kada me uhapsite, šerife – odvratio je sa ledenom mirnoćom.

Blek nabra čelo:

– A može li se znati odakle dolazite?

Dok ćutke pokaza prema severu.

– Ko vas je unajmio? – nastavi da ispituje čovek sa zvezdom. – Volš Emerson? Drejk? Ili je Karadin doveo i trećeg?

Najzad Džordžijanac odloži karte i stavi ruke na sto.

– U čemu je nevolja, šerife? – upitao je hladno.

Ali sada je na Blejka bio red da se ućuti. Naime, zagledao se u svoga sagovornika kao da se nečeg priseća.

– Pitam se nismo li se već negde sreli? – upitao je rastavljajući reči na slogove. – Hmm... biće da ipak nismo pošto imam odlično pamćenje. Vi ste revolveraš, zar ne? Odakle dolazite? Iz Vajominga? Kolorada? Oregona? – nastavio je da pogađa još uvek ozbiljno odmeravajući svoga sagovornika. – Hm... ne ličite na onu najgoru vrstu ubice, ali izgled može da zavara. Čovek je ono što nosi u srcu, a to se vidi, zar ne? Dakle, ko vas je unajmio?

Holidej uzdahnu.

– Ne znam u čemu je stvar – odvratio je polako – ali me niko nije unajmio. Slobodan sam čovek i samo prolazim kroz ovaj grad.

Blejk klimnu glavom.

– To mnogi kažu prvih nekoliko dana – odvrati bezvoljno otpuhujući, kao čovek kome je svega bilo do guše. – Koliko ostajete? Dan? Sat? Dva sata?

– Desetak minuta.

Šerif se kiselo nasmeja.

– Desetak minuta? Hm... i to je dugo ako želite da ostanete neutralni. A ovde su svi počeli da se opredeljuju. Dovode se revolveraši i najavljaju venčanja... I onda... ko će

sve to razmrsiti? Nego, znate šta ću da učinim?

Dok odmahnu glavom.

– Uopšte uzev ne znam, ali mi je jasno da ćete sledećih nekoliko sati biti veoma zauzeti.

– Tačno – složi se šerif iskreno, a onda zastade iznenađen strančevim „pogotkom”. – Da, da.. – složio se nekako mehanički. – Sledećih nekoliko časova biću na venčanju Volšove kćeri i biću... biću veoma zauzet.

– Nisam mislio na to – dobaci Holidej.

– Nego? – upita šerif upitno podigavši obrve.

Naravno, Dok nije odmah odgovorio. Ležernim pokretima izvadio je tabakeru, uzeo jednu tanku „havanu” i, kresnuvši palidrvce, odbio nekoliko dimova. Tek tada je pogledao šerifa i rekao:

– Mislio sam da ćete biti zauzeti oko jednog leša.

– Leša? Kakvog leša? – upitao je ovaj iznenađeno.

– Pa, u pitanju je čovek od oko pedeset godina, odeven u prugasto odelo i koji je vozio jednopreg sa ljubičastim krovom.

– Šta? Pa to je Volš! Samo on ima jednopreg sa ljubičastim krovom! – dodao je, a onda začutao i sumnjičavo odmerio Holideja. – A otkuda vi to znate?

– Našao sam leš.

– Gde? Na kom mestu?

– Desetak milja daleko od grada, tačno prema severu, u jednoj pešćanoj uvali...

– I šta ste tamo našli?

– Mrtvog čoveka i jednopreg... Ništa drugo.

– Jeste li videli tragove? Da niste nešto dirali?

– Nisam, naravno. Ali, tragova nema pošto su izbrisani.

– Izbrisani? Šta hoćete time da kažete?

– Samo to što sam rekao: izbrisani su. Našao sam leš, pored njega praznu bocu viskija, ubijenu zmiju i revolver u nesrećnikovoj ruci. Ali, tragova nema. Iako su uništeni, ja sam ipak došao do nekog zaključka.

– Zar? A može li se znati do kakovog?

– Da je neko želeo da sve izgleda kao nesrećni slučaj, mada je u pitanju nešto drugo. Uostalom, nemojte da se oslanjate na moj sud. Pođite tamo pa ćete videti.

– I hoću! – odvrati šerif odlučno.

– Poći ću iz ovih stopa! A vi... – zastao je na trenutak -... ne mičite se odavde!

– Rekao sam vam da ostajem u gradu samo desetak minuta – „podsetio” ga je Dok.

– Da, ali ovo je nešto izuzetno. Možda će biti potrebno da date izjavu.

Rekavši to, odmah je ustao i žurno izašao iz saluna. Malo kasnije, u galopu je odjahao prema severu.

Dok ga je mirno ispratio pogledom. Iako mu je šerif izgledao kao praznoglavac, slučaj ga je zainteresovao pa je odlučio da ga sačeka. Okrenuo se prema krčmaru koji je iz prikrajka slušao razgovor i dao znak da mu naspe piće.

– Ko je taj Volš? – upitao ga je.

– Čovek koji poseduje skroman ranč, ali ima najbolje izvore vode i najlepšu kćerku jedinicu u okolini.

Holidej otpi gutljaj.

– I ona se danas udaje?

– Da, samo... sve je malo čudno. Ta lepotica udaja se za Karadina, velikog nevaljalca koji je mesecima pokušavao da od njenog oca otkupi zemljište sa izvorima. Pošto mu to nije uspelo, počeo je da se udvara kćerki i danas treba da se venčaju. Ceremonija u crkvi će početi za sat – dva.

– Znači da će se tako Karadin ipak dočepati izvora koje je hteo da kupi? Volšova kći će sada postati vlasnik imanja, a Karadin kao njen muž dobija sve. Kratko i jasno.

Krčmar klimnu glavom.

– Trebalo bi reći Ketu Volš da joj je otac mrtav. Venčanje na dan očeve smrti je pravo svetogrđe.

– To već nije moja briga – odvratio je Dok i nastavio da pijucka brendi. Kroz prozor je posmatrao kretanje

na ulici i građane u svečanim odelima koji su se okupljali pred crkvom. Neki su dolazili pešice, dok su drugi stizali kolima sa okolnih rančeva. Konačno si stigli i srećni mladenci: dok je mladoženja odmah ušao u crkvu, mlada, koja je bila u pratnji nekog čoveka, stalno se osvrkala kao da nekoga iščekuje.

Odmah posle njenog ulaska začulo se pevanje hora što je značilo da je ceremonija počela. Pred vratima crkve ostala su samo dvojica mrgodnih lica.

– Somers i Bruks, Karadinovi „psi čuvari” – progundala krčmar. – Lupež nikada ne ide bez njih, pa ga prate čak i na venčanje.

Holidej je ćutao, nezainteresovano posmatrajući rokvedsku crkvu, drvenu građevinu sa interesantnim zvonikom, okrećenom u belo. Neko vreme razmišljao je o kratkoći trajanja svih drvenih građevina na Divljem zapadu, a onda se prenuo, jer se na uglu glavne i sporedne ulice pojavio jednopreg sa ljubičastim krovom. Dok se malo bolje zagledao i na vozačevom sedištu prepoznao šerifa.

Čuvar zakona je doterao kola do crkve i stao; zatim je sišao i očigledno pokušao da uđe unutra, ali mu dvojica čuvara nisu dozvolila. Mada nije čuo šta su razgovarali, Holidej je po gestikulaciji i zburadim osmesima

dvojice revolveraša brzo zaključio da će šerifu biti potrebna pomoć.

Ni sam ne znajući šta ga je na to podstaklo, Holidej je ustao i, namestivši opasač sa revolverima, pošao ka crkvi.

Već na ivici nerava, šerif Roj Blek je krajičkom oka ugledao došljaka u tamnom odelu i, za divno čudo, osetio veliko olakšanje. Od obračuna sa Brukom i Somersom delio ga je samo jedan korak i dolazak nepoznatog putnika ulivao mu je nadu da se taj obračun može srećno završiti.

Za to vreme čovek iz Džordžije se lagano približavao crkvi. Providan, beličast oblak dima lebdeo mu je oko lica i stapao se sa popodnevnom jarom. Zatim je opušak sleteo u prašinu, a obod šešira se malo povukao uvis.

Kreg Somers je pokušao da se seti tog lika, ali mu nije uspevalo. Onda mu je pogled pao na strančev „kolt” i sve mu je bilo jasno!

Dok Holidej!

Nije imao petlje da to otvoreno dobaci Bruksu. Ne bi ni vredelo, koc-
kar se nalazio već dovoljno blizu da mu zapuši usta.

– Nisam čuo zvona, šerife – dopro je do Bleka njegov zvonak glas.

Nije znao zašto, ali je instinktivno osetio da je stranac uz njega. A to mu je u ovakvim trenucima mnogo značilo. Nije mu palo na pamet da pita zbog čega je promenio odluku

da se više ne meša u stvari koje ga se ne tiču.

– Imam problema sa Karadinovim momcima – priznao je muklo.

Kreg Somers je ćutao. Ali, za Bruksa je dolazak stranca predstavljao osveženje.

– Gle! – uzviknuo je podsmešljivo. – Momak kao da je izašao iz kutije! Pogledaj, Kreg, kakvu je maminu mazu šerif doveo za ispomoć! Kao da je iskočio ispod pegle!

– Idi po gazdu – šapnuo je Somers što je tiše mogao.

Međutim, Bruks ga nije čuo.

– Da sačekamo zvona, šerife? – zapitao je Dok.

– Onda će biti kasno – odvratio je čuvar zakona i krenuo.

Ali, Džimi Bruks se isprečio pred njega. Više se nije smeškao.

– Još jedan korak, šerife i....

Holidej je zakoračio napred.

– I...? – upitao je glasno.

– I obojicu ću vas ustreliti kao pse! – dopunio ga je Bruks.

Kreg Somers pogleda prema vratima. Najradije bi se odšunjao tamo i pozvao Karadina da sređuje račune sa Holidejem. Jer, za platu od hiljadu dolara u Rokvudu je mogao da očekuje sve, samo ne ovo!

Samo ne ovo satansko ledeno oko koga se sećao iz Ebilejna! Onda se na vreme povukao iz jedne gužve. Hoće li mu to uspeti i sada?

Na sreću, kockara ga je samo kratko pogledao, a u očima mu je sevnula iskra interesovanja. Zatim je svu svoju pažnju usredsredio na Bruksa.

– Dakle? Hoćeš li potegnuti ili nećeš?

Revolveraš ga je gledao obuzet nedoumicom. Čudila ga je Somersova uzdržanost koja je morala imati neki uzrok. Ipak, vidljivi prezir sa kojim mu se Holidej obraćao učinio je da zaboravi na svaku opreznost.

– Kome ti to, prokleti kicošu? – dobacio je besno i munjevito spustio ruku ka bedru.

Onda je odjeknuo pucanj.

Šerif Roj Blek nije stigao ni da registruje Holidejev pokret... Samo je video plamen i čuo prasak!

Zatim je sledio Bruksov jauk; njegov kolt je odleteo u stranu, a odmah zatim je opsovao i uhvatio se za povređenu šaku.

Kreg Somers nije ni trepnuo, a na njegovom licu nije bilo ni trunke iznenađenja. Naravno, za njega je sve bilo očekivano pošto je znao kako poteže legendarni kockar.

I dok je Džimi Bruks stenjao zdravom rukom pridržavajući razmrskanu šaku, Džordžijanac se okrenuo prema Somersu.

– Čini mi se da si danas bio u šetnji? – dobacio je hladno, a reči su mu više zvučale kao konstatacija nego kao pitanje.

– To je moja stvar! – odrezao je Somers povukavši se korak nazad.

Dokovo lice bilo je potpuno bezizražajno.

– Možda nije samo tvoja, možda je i šerifova – dobacio je.

Somers je stisnuo usta i prestao da žvaće neku travku.

– Izgleda da imaš neke veze sa onom kočijom pozadi? – nastavio je Dok pokazujući na kola iza sebe.

Iako ništa nije razumeo, Roj Blek je predosetio da stranac na nešto cilja. Zato je zastao, odustavši od ideje da odmah uleti u crkvu.

– Kakvom kočijom? – promrmljao je Somers, ali ipak nije uspevao da zadrži potpuni mir. Bilo mu je neprijatno, jer ga je kockarov pogled sekao kao nož.

– Zašto ne priznaš? – nastavio je Holidej mirno. – Ti si ubio rančera Volša i to po naređenju. Čijem?

Kreg Somers je prebledeo.

U stvari, optužba je bila tako glasno izrečena da je pobudila pažnju prolaznika koji su sve vreme stajali malo dalje, naizgled nezainteresovani i povučeni.

Zaprepašćen onim što je čuo, šerif je sa mešavinom divljenja i čuđenja zurio u Džordžijanca...

Za to vreme revolveraš se odmakao još jedan korak prema zidu.

– Ne volim kojekakva lupetanja – odbrusio je skrenuvši pogled prema Bruksu. Lupež je za tren zaboravio

na bolove i kao bez daha buljio u Holidejevo lice koje je još uvek delimično pokrivala senka.

– Zna se čija on naređenja prima! – doviknuo je šerif Blek stisnuvši zube. Razmišljao je o svemu što je čuo nadajući se da stranac ima dokaze za ovakvu optužbu.

Holidej ispruži ruku prema Somersu.

– Imaš lep prsluk – dobacio je nehajno. – I to sa dugmadima od srebra.

Šerif još ništa nije shvatao...Ni Somers....

Međutim, kada je spustio pogled dole, za tren ga je obuzela jeza.

Nebesa! Kako nije primetio da jedno nije tu?

– Nedostaje ti jedno dugme! – dobacio je Holidej prenuvši ga iz misli.

Tada je Džimi Bruks zaurao:

– Šta čekaš, Kreg? Zašto ne središ tog lajavog kojota?

Ali, Somers još nije reagovao.

– Izgubio sam ga negde, pa šta! – promrmljao je ljutito.

– Ja ću ti reći gde si ga izgubio! – dobacio je Dok i iz džepa izvadio mali srebrnasti predmet.. – Ovo sam našao pored leša Kinga Volša!

Kreg Somers je procedio kletvu, odskočio u stranu i izvukao kolt.

Tim gestom priznao je svoje učešće u zločinu. Bio je zaista nepromišljen... Mogao je mirno odbiti optužbu i za izgubljeno dugme smisliti

neki „normalan” razlog. Ali, prisustvo Doka Holideja oduzelo mu je sposobnost razmišljanja i on je učinio ono što bi učinio svaki zločinac njegovog kova.

A Holidej je bio spreman. Njegov kolt je planuo i ubica je uz jauk ispuštio revolver. Istovremeno je intervenisao i šerif Blek koji je sa dva hica pogodio Somersa tačno u prsa. Srećom, nije bio dovoljno precizan, pa je tako sačuvao svedoka protiv Stiva Karadina.

– Sada ćete obojica propevati! – zarežao je i upravio kolt prema Bruksu. – Hajde, diži se.

Somers je klečao, grčeci se od bolova.

– Proklet da si, Holideje! – prosiktao je streljajući Doka pogledom punim mržnje.

Roj Blek se trgao.

– Venčanje, šerife! – opomenuo ga je Džordžijanac.

Blek ponovo pogleda u bandite i potera ih prema crkvenim vratima.

– Ulazite – naredio je vitlajući im koltom ispred lica. – Sada ćemo videti šta ima da kaže Karadin! Iznajmljuje ubice za Volša, a ženi se njegovom kćerkom! Čuli ste ovo? – dobaci i za tren se okrenu prisutnim građanima.

Pred crkvom se već bila iskupila pozamašna gomila ljudi kroz koju je prostrujao glasan žagor. I tako je za

šerifom Blekom pošlo najmanje desetak, na sve spremnih građana.

Ostali nisu bili tako hrabri te su smatrali da je najbolje napolju sačekati ishod.

Tako je Holidej za tren ostao zaboravljen što je za njega bilo i najbolje. Brzo je uzjahao konja koji je mirno stajao ispred saluna, a kreštanje papagaja iz slamnatog kaveza bili su jedini ispraćaj ovom izuzetnom čoveku koji je bez reči napustio Rokvud.

Nastavio je prema jugu.

* * *

Tonopa, veče istoga dana.

Lokomotiva se, bučno šišteći, zaustavila na šinama pred neuglednom železničkom postajom. Oblaci vrele pare zasuli su daščani peron s jedne i u korov zaraslo polje sa druge strane.

Bila je to jedna od poslednjih vožnji na kratkoj pruzi Kalifornija trejn koja se pružala duž granice između Nevade i Kalifornije. Ova, nekada mnogo korišćena linija, bila je na putu da zamre, jer su stočni transporti nalazili kraće puteve preko Gloseč kanjona, gde je stoka mogla da se napaja na brojnim potocima i sveža stigne na tržište.

Nekoliko putnika među kojima je bio i Dok Holidej upravo je silazilo iz voza. Lagano i bez žurbe, čovek iz Džordžije izveo je iz poslednjeg

vagona svoga ždrepcu, uzjahao ga i krenuo put gradskih svetiljki.

Jedan mališan, ogrnut dugim prslukom koji je dosezao do kolena, glasno je nudio putnicima prenoćište.

– Ležaj, mister? – obratio se Holideju. – Samo pola dolara, veoma jeftino.

Imao je preplanulo lice i krupne crne oči koje su gledale slobodno i neustrašivo.

Dok zaustavi konja.

– Hoćete sobu? – upita mališa sa nadom u očima.

Džordžijanac se nagnu u sedlu.

– Dobićeš dva dolara ako mi nešto kažeš – rekao je.

– Šta, gospodine? Za dva dolara kazaću vam sve što...

– Znaš li možda je li Net Denvers prolazio tuda ovih dana?

Istoga časa sa mališanovog lica nestalo je smeška. Ustuknuo je nekoliko koraka nazad, razrogačenih očiju i otvorenih usta.

– Ne znam, gospodine – promućao je. – Nisam ništa čuo, stvarno... Ništa ja ne znam...

Odjednom se okrenuo i dao u trk.

Holidej ga je ispratio zamišljenim pogledom.

* * *

Najveći salon u Tonopi bilo je lokal Fila Kamarga koji se zvao „Poker fleš”.

Nalazio se na samom ulazu u grad, sa velikim upadljivim natpisom na belom drvetu. Preko glatke daske sa obeležjima karata nalazilo se prebačeno laso u kome je bila „uhvaćena” flaša sa viskijem. To je bio jasan znak da salun raspolaže odličnim pićem i dobrim stolovima za kockanje.

Fil Kamarg je nekada bio revolveraš i čuvar reda u čuvenim hotelima i kockarnicama. Kada je nakupio dosta novca, povukao se u miran život, preselio se iz Arizone u Nevadu, to jest u Tonopu i tu otvorio lokal.

On sam je, inače, pre ličio na revolveraša nego na krčmara. Istina, vešto je točio piće i umeo da bude ljubazan sa gostima, ali je isto tako odlično potezao revolver kada bi situacija zapretila da u lokalu napravi haos.

Te večeri, u salun je ušao Sid Montana.

Bio je to jedan od retkih bandita rođenih na severu koji je uspeo da opstane u toploj i pustinjaškoj Nevadi i na odgovarajući način joj se prilagodi. Niko nije znao koje mu je pravo ime, pa su ga svi zvali Nevada, po zemlji iz koje je stigao na jug davnih dana.

„Poker fleš” je te večeri bio skoro krcat; mnogobrojne svetiljke sa šarenim abažurima stvarale su posebnu atmosferu tako da je svaki deo prostorije imao drugačiju boju.

Duvanski dim lebdeo je nad glavama gostiju kao paukova mreža.

Čim je ugledao Montanu na ulazu, Kamarg se trgao. Bilo je zaista čudno da čovek kao on mirno ulazi u salun, iako se šušalo da mu je glava „ozbiljno” učenjena.

Za razliku od uredno odevenog Kamarga, Montana se oblačio samo zato što je morao. Sve na njemu bilo je nekako pohabano i prljavo dok mu je lice pokrivala višenedeljna brada. Nosio je bledoplavu košulju isečene kragne, a uzane plave pantalone dopirale su do ivice čizama izlizanih peta.

Smrknutog pogleda Sid Montana je ušao u salun i pogledom pročešljao prostoriju ispunjenu žagorom i mirisom viskija. Zatim je lagano krenuo prema šanku...

Svi su mu se ćutke uklanjali s puta, oni koji jesu i oni koji ga nisu prepoznali. Uostalom, imao je lice puno ožiljaka, neprivlačno i opasno, tako da su ljudi i nehotice zazirali od njegove pojave.

Kamarg je zagladio svoju, već začesljanu kosu, i za trenutak prestao da toči porudžbine. Jedan od konobara slegnuo je ramenima i naslonio se na šank čekajući gazdin znak.

— Zdravo, bivši ubico! — pozdravi Montana vlasnika saluna.

Kamarg otrpi uvredu, kiselo se nasmejaviši.

– Zdravo, Montana? – odvrati ovaj.
– Koji te šerif sada juri?
Lupež se isceri.

– Nema tog šerifa koji će me uhvatiti, samo da znaš revolverašu!

Kamarg nabra obrve i nastavi da toči piće. Kada se konobar udalji, Montana se nagnu preko šanka i dobaci:

– Mali Karlos mi je javio da se neki stranac interesovao za Denversa.

Vlasnik „Poker Fleša” radoznalo načulji uši.

– Stranac? – ponovi tiho. – Ko bi to mogao biti?

Montana sleže ramenima.

– Došao sam to da vidim – odvratio je. – Možda je kod tebe?

– Kako izgleda?

– Visok, u tamnom odelu, očiju kao od... leda... Bar tako ga je Karlos opisao. – Možda je probisvet, a možda i neko federalno njuškalo.

Fil Kamarg se malo pridigao na prste, gledajući preko glava u najudaljeniji deo saluna.

– Jedan sličan tom opisu stigao je malopre... – promrmljao je tiho. – Ne liči mi na šerifa pošto je odmah seo da igra poker.

– Gde je? – živnuo je Montana.

– Dole, u separeu... Samo pazi...

Lupež zastade.

– Da pazim? – upitao je s prezrivi-
vim izrazom na licu.

– Ne izgleda mi naivan – dobacio je Kamarg. – U svakom slučaju, bez gužve!

– Gužve su moj specijalitet – podsmehnuo se ovaj i lagano se udaljio.

Separe u kome se nalazio kockarski sto od ostalog dela saluna bio je odsečen paravanom od trške. Stranca, o kome mu je pričao dečak sa stanice, nije bilo teško uočiti u gužvi oko stola. Nekoliko besposlenih kibicera pažljivo je pratilo igru u kojoj se gomila dolara preseljavala na stranu čoveka u crnom odelu i blistavobeljoj košulji.

Sid Montana se prišunjavao i neko vreme posmatrao poker: bila je to igra u kojoj tri partnera nisu imala šta da traže. Stranac ih je hladnokrvno pelješio, a da niko nije mogao da uoči nijedan sumnjivi pokret koji bi mirisao na trik ili podvalu.

Jednostavno, čovek u crnom bio je pravi majstor i Montana nije mogao, a da mu se ne divi.

Međutim, na vreme se prenuo, odgurnuo dvojicu ispred sebe, dograbio prvu slobodnu stolicu i opkoračio je. Tako je sedeo blizu Holideja i mogao da mu prouči lice.

Ovaj ga, čini se, nije ni primetio.

Ali, zato su ga dobro zapamtili ostali i jedan po jedan, se izvlačili iz igre mucajući, izgovarajući smešna izvinjenja.

I sto je odjednom bio slobodan. Čak su se povukli i kibiceri odgegavši se do šanka da se osveže pićem.

To nije promaklo Holideju koji je, naizgled nehajno, promrmljao dovoljno glasno da ga svi čuju.

– Od kakvog li smrada beže ovi ljudi?

Montana je pocrveneo. Srećom, to niko nije opazio tako da se brzo pribacio na susednu stolicu i dohvatio tek složeni špil karata.

– Ti si pitao za Denversa? – dobacio je igrajući se kartama.

Dok diže glavu i njihovi pogledi se susretoše. Nebesa, kakave je oči imao taj kicoš, začudio se Montana. Imao je pravo mali Karlos... Zaista, činilo se kao da su oči od leda.

– Zašto tražiš Denversa? – ponovio je pitanje.

– Imam nešto da mu kažem – odvrati Dok.

– Nešto važno?

– Važno za njega.

– Šta bi to moglo biti? – interesovao se Montana.

– Reći ću samo njemu. Ali, treba da požuri.

– Ko si ti? – upita Montana zažmirivši očima.

– Ne pitam ni ja tebe – hladno odvrati Dok. – Ako poznaješ Denversa, neka dođe.

– Ukoliko je u pitanju zamka, oprosti se sa životom! – upozorio ga je Montana. – Poći ćemo ka njemu i...

– Ja ne idem nikome na noge – odvrati mirno Holidej. – Neka on dođe ovamo.

– Možda ćeš morati – iscerio se Montana.

Dok je prekrstio ruke i zavalio se u stolicu, dok je njegov sagovornik okrznuo pogledom senku čoveka koja se nadnela nad sto. Naime, čovek koji je stajao pored Holideja držao je revolver u ruci spuštеноj pored tela. Smeškao se kao mentalno zaostale osobe, ali mu je ruka bila mirna i sigurna.

Montana progunda:

– Ako ne kreneš, on će pucati – opomenuo je neznanca. – To je ludi Mils i on puca na moj najmanji mig..

Holidej se nije ni pomerio.

– Reci tvom ludom Milsu – odvratio je sa ledenom mirnoćom – da ću ga ja razneti na komade ako ne skloni revolver.

– Šališ se? – zlurado se smejučio ovaj. – Čime ćeš to učiniti? Pogledom?

– Ovim – odvratio je Dok i ispod ruke proturio niklovanu cev svog „linkolna”.

Montana se zabezeknu. Šta se ovo dešava? Kada li je samo uspeo da izvuče revolver? U jednom trenu držao je ruke prekrštene na prsima, a sada...

Zato je pogledao Milsa i nerado naredio:

– Vрати to nazad! Hajde! – dodao je i ovaj ga je oklevajući sklonio. – Idi na svoje mesto – dodao je, još uvek nesvestan kako je stranac mogao tako nešto da uradi. Naravno, Sid Montana nije bio naivan i zaključio je da čovek pred njim nije samo odličan kockar, već i prava revolveraška ajkula.

Zato ga je još jednom odmerio i progundao kroz zube.

– Denvers će doći, stranče.... Ali, neću ti reći kada i gde...

– Biću ovde sve do jutra – kazao je Dok i ustao.

– Imaću to u vidu, stranče.

– Znam da hoćeš, za Denversovo dobro – dobacio je Holidej i krenuo prema šanku.

Fil Kamarg je već znao šta treba da natoči.

– Brendi? – upitao je reda radi.

– Jedan – složio se Dok.

Prinoseći čašu usnama, u ogledalu je ugledao Montanu koji je baš tada izlazio iz saluna.

– Imate sobu sa pogledom na ulicu? – upitao je kratko.

Vlasnik „Poker fleša” se ispravio.

– Očekujete nekoga?

– Očekujem sobu – mirno odvrati Holidej.

– Naći ću vam – užurbao se Kamarg. – Možda vam baš neće biti po ukusu, ali će biti čista.

– Ništa ne brinite, spavao sam ja i u sedlu.

– Onda je sve u redu – odvaratio je pomalo usiljeno. U stvari, strašno ga je kopkalo šta su imali da pričaju lopuža kao što je Montana i čovek kao što je ovaj stranac, besprekorno elegantan i izuzetno otmenih manira...

Zato se nakašljao i dodao:

– Ako vam nedostaju lepe devojke i... već znate...? U tom slučaju bih vam preporučio hotel „Džentlmen” kod moga prijatelja Vika Vilera...

Holidej izvadi jednu od svojih mirišljavih cigara.

– Možda ću i o tome razmisliti – odvratio je kresnuvši palidrvce. – U svakom slučaju, hvala – dodao je, klimnuo glavom i izašao.

Dok je lagano koračao tremom, Holidej je bio potpuno siguran da ga prate. Instinktivno je to osećao i bio je zadovoljan što se sve odvijalo po njegovim pretpostavkama. Sid Montana je za svaki slučaj sve predvideo, ali je nešto ipak izgubio iz vida; naime, čovek kao Džordžijanac imao je čelične nerve.

I zato je, bez obzira na sve, išao lagano osluškujući korake iza sebe. Sada je sasvim jasno osećao da ga neko prati. Krajičkom oka zapazio je siluetu čoveka u senci nastrešnice. U jednom trenutku naglo je stao i okrenuo se; našao se licem u lice sa Sid Montanom. Uhvaćen na delu, on se samo glupo osmehnuo.

– Reci svom prijatelju da pride
– dobacio mu je Dok ledeno.

Montana je stajao bez reči. Ovaj zagonetni čovek unapred je pogađao svaki njegov korak. Shvatio je da nema kuda.

– Tamo je Denvers – rekao je tiho.

Dok nije ni trepnuo. Obod šešira skrivao mu je lice, a u tami su povremeno svetlucale njegove beonjače.

– Pozovi ga – rekao je.

– Ovde je previše svetlo – primetio je Montana.

– A tamo je suviše mračno – dobacio je Džordžijanac, ne odvajajući ruku od drške revolvera.

Bandit je oklevao, a onda slegnuo ramenima.

– Reći ću mu – promrmljao je i uputio se na drugu stranu.

* * *

Ubrzo su se pojavili obojica.

Čovek sa Montanom bio je visok i snažan muškarac u dugom kaputu sive boje i šešira natučenog na čelo. Nosio je opasač prebačen preko kaputa, a nisko obešen „kolt” na desnom kuku.

Zaustavili su se blizu, ali ipak toliko da im lica ostaju u senci.

– Šta imaš za mene, stranče? – zapitao je Montanin prijatelj. – Ja sam Denvers.

Imao je dubok i nekako promukao glas.

– Nešto za tvog malog brata.

– Šta je sa njim? – žustro upita čovek i dalje ostajući u senci.

– O tome ćemo kada prekinete cirкус – odbrusio je Dok.

– Šta to znači? – procedio je Montanin prijatelj i dalje ostajući u senci.

– Ti nisi Denvers! – dobacio je Džordžijanac.

Dvojica ljudi iznenađeno izmenjaše poglede.

– A kako bi ti to mogao znati? – upitao je jedan.

– Pravi Denvers ne bi gledao u Montanu, već bi odmah prišao da sazna detalje.

Sada su obojica bandita samo ćutala.

Onda se začuo korak usamljenog koji je dolazio preko ulice. Izgleda da je Tonopa bila puna Denversovih momaka!

Čovek koji im se pridružio bio je visokog rasta i širokih ramena. Imao je veoma čudan šešir; iznad samog oboda nalazila se obmotana marama jarkocrvene boje čiji je kraj padao na potiljak. Imao je na sebi crnu košulju i kaput od jelenske kože koji se oko pasa vezivao običnim pojasom od istog materijala. Pantalone od platna nešto proširene pri dnu skoro su lizale prašinu glavne ulice, uz ujednačen ritam mamuza.

Čovek je stao pored kockara i mirno mu se obratio:

– Reci šta imaš, ali budi kratak!

Holidej je prvo zapalio cigaru i pri kratkom blesku plamena uhvatio Denversov užareni pogled.

– Tvoj brat... – kazao je namerno otežući – nalazi se u Džeriku, u zatvoru.

– Šta to pričaš, čoveče? On je... nije važno gde je, ali ovde gde ti kažeš sigurno nije.

– Na tvom mestu se ne bih mogao zakleti u to.

– Znači, pobegao je? – promrmlja Denvers za sebe. – Šta mu se desilo? Da li je uhapšen zbog skitnje?

– Zbog pljačke.

Denvers se trgao i pružio ruke kao da će zgrabiti Holideja za prsa, ali se uzdržao. – Zbog pljačke? – ponovio je. – Bart? – nastavio je s nevericom. – Čuj, čoveče, kakva je to glupa igra?

– Nikakva – odvratio je Dok visoko podigavši obrve. – Stvar je u tome što je tamošnji šerif ščepao vašeg brata i sada traži da se predate inače će obesiti mladića.

– Oni... oni to ne smeju... ne mogu da mu učine... – procedio je. – Za pljačku se ne sudi na vešanje...

– Da, kada se sudi – odvratio je Dok mirno – ali to ne bi bilo prvi put da neko bude obešen bez suda. Ako se ne predate, uveren sam da će vaš brat biti obešen.

Denvers ga žmireći osmotri.

– Kako da znam da ne lažeš ili da nije u pitanju neka klopka?

– Idite u Džeriko i proverite – dodaci Holidej mirno.

– Ja mu ništa ne bih verovao – izbrbljao je Montana.

Denvers ga ućutka pokretom ruke. Netremice je posmatrao Holideja pravo u oči. Videlo se da je neodlučan i da još uvek razmišlja šta da kaže.

– Ti... – zaustio je, ali mu se na licu pojavio izraz uvažavanja. – Zašto vi ovo radite? Zašto ste me obavestili?

– Jednostavno ne volim kada neko zloupotrebljava svoj položaj, pa makar to bio i šerif. Ne volim takve čuvare zakone, ne volim šerife kao što je Džekobs... i ne volim da jedan mlad čovek plati suviše veliku cenu za možda nesmotreno učinjenu grešku.

– Mlada budala, eto šta je on... – progundao je Denvers sa naporom i uhvatio se za čelo. Još uvek ispunjen sumnjom, ponovo je pogledao Doka.

– Ko ste vi?

Džordžijanac se ućutao. Rekao je sve što je imao i više nije potrebe za pričom. Ipak, nije želeo da bude neučtiv.

– Zovem se Holidej – rekao je najzad. – Dok Holidej, ako vam to nešto znači.

Net Denvers je odskočio kao oparen. Jer, izgovoreno ime odjeknulo je kao eksplozija dinamita!

– Dok Holidej? – ponovio je sa uzvešnim strahopoštovanjem. Odjednom se setio priča o čudesnom strelcu i kockaru kao i „koltu” sa drškom od slonovače.

– Ne verujem! – promrmljao je Montana, mada mu je uspomena i „Poker fleš” saluna sada bila mnogo opipljivija. Zvuk čudesnog imena o kome je Zapad ispredao legende, prostrujao je među njima kao ledeni vetar sa Snejk planina.

Net Denvers se odmakao.

– Ni ja mu ne verujem – rekao je iznenada čudno izmenjenim glasom i povukao se još više natrag. Ruke su mu se našle na drškama revolvera...

Sva trojica su stajala jedan pored drugog, tačno nasuprot kockaru.

Onda se Denvers kratko nasmejao.

– On je – rekao je zatim. – Samo Holidej može mirno da čeka tri protuve da prve potegnu... On i niko drugi!

Onda se okrenuo i pošao preko ulice. Oba pratioca su bez reči pošla za njim. Kao što se iznenada i pojavio, tako se sada odjednom Net Denvers stopio sa tamom.

Dok je na trenutak ostao na istom mestu gledajući za njim. Zašto se uopšte upuštao u nešto što ga se nije ticalo? Da li se stvarno sažalio na jednog momčića pa zbog toga dojahao iz Džerika ili je u njegovoj

sudbini video deo svoje? Nije li se možda sažalio na samog sebe?

Odgovor na to pitanje ostao je da lebdi u tami noći.

Sutra, kada istok oboji purpurno rumenilo jutra, odjahaće dalje. Ali, ma gde pošao, čekaće ga neki Džeriko.

To baš nije bilo utešno.

Zato se ćutke okrenuo i tromim korakom pošao prema hotelu.

* * *

Zora je zatekla Barta Denversa uz prozorče ćelije u Džeriku.

Sada je mogao lepo da vidi grede o koje će uskoro biti obešen zajedno sa svojim novim „prijateljima” sa kojima je nameravao da započne blistavi put bandita i da jednoga dana stigne starijeg brata.

Jedan zrak sunca zalutao je u zatvorsku prostoriju i ucrtao bledeželeni kvadrat na gornjem delu zida.

Zatim su se u hodniku začuli koraci i Bart Denvers se probudio iz svoje obamrlosti. Odmah zatim pojavio se šerif Gordon Džekobs i pažljivo odmerio svu trojicu.

Aboni ga je pozdravio mahanjem ruke, kao da je upravo ugledao dobrog prijatelja iz mladih dana.

Džekobs posebno pogleda u mladog Denversa čije je lice odavalo krajnji očaj. No, šerifovo srce to uopšte nije taklo. Čak ga je i radovalo.

– Ako te brat ne spase, u zoru ćeš visiti, balavče! – dobacio mu je sa nekim pritajenim zadovoljstvom.

No, mladić nije reagovao onako kako je on zamislio. Samo ga je pogledao, a očaj na licu ustupio je mesto ravnodušnosti.

– Nadam se da si čuo ono što sam rekao?– dobacio je Džekobs zlurado.

Mladić spusti pogled, a na usnama mu zaigra nešto poput osmeha. I tako je stajao pored rešetaka, nem i skamenjen dok su koraci šerifa Džekobsa odzvanjali hodnikom.

* * *

Vest o hvatanju Barta Denversa koju je Džekobsov čovek proturio u Šangriju nije doprla do njegovog starijeg brata, već ju je „uhvatio” Vin Čelok iz Grin Springa.

Naravno, nije časio ni časa i sada je jahao prema Džeriku nadajući se da će stići na vreme.

Čelok je imao blizu sedamdeset i bio potpuno bele kose, brade i dugih sedih brkova. Bez obzira na godine, bio je još vitak i spretan i mogao da obavi poslove koje nisu umeli ni mnogo mlađi od njega.

Nekada je bio predradnik kod Kepa Denvera, Net mu je cupkao na kolenu, a uspeo je da odgaji i Barta. Onda su nevolje počele da pritiskuju: Net se odmetnuo od zakona kada

su mu ubili oca u Tonopi i srećne bezbrižne godine zauvek su nestale.

Ipak, Vin Čelok je sa malim Bartom i odanom kuvaricom Elzi nastavio da živi u prekrasnoj dolini Grin Spring, a onda su dečaka „uhvatile bube” i on se jednostavno odmetnuo u svet.

Stari Čelok se osećao krivim zbog tog bekstva. Prekorevao je sebe da je trebalo još bolje da pazi na Barta kada su nastupile nemirne godine i obrlatile njegovu usamljenu dušu, punu poiuzmišljenih ili pak preuveličanih priča o Netovim avanturama u nekoliko država.

Naravno, on se ni časa nije dvoumio da stavi svoj život na kocku samo da bi dečaka izvukao iz ćelije. Istina, on sam nije bio neki revolveraš niti je raspolagao novcem, ali se uzdao u svoju srećnu zvezdu koja ga je, eto, više od sedamdeset godina pratila po prašnjavim putevima i i neprohodnim predelima Divljeg Zapada.

Nije znao šta ga čeka u Džeriku, ali je bez zaustavljanja prošao pored table na kojoj je stajalo upozorenje o zabrani prolaska za strance, odnosno, njihovoj obavezi da se pri ulasku u grad prvo jave šerifu. Naime, u svom životu je pročitao na desetine sličnih upozorenja, nailazio na uperene pušćane cevi i vrelo olovo, a ipak sačuvao glavu na ramenima.

I tako je ujahao u Džeriko odmah posle podneva na svojoj isušenoj, olinjalnoj kobili Dženifer. Preko sedla je držao staru pušku marke „spenser” sa kojom se davno služio loveći bufala. Međutim, u poslednje vreme ona se oglašavala kada je trebalo da se opomenu neugodni prolaznici i posetioci.

U malom i tihom Džeriku nije ostao nezapažen. Ličio je na usamljenika iz planinskih vrleti ili nepregledne pustinje koji bi jednom u pola godine silazio do grada da vidi ljude i pokupi hrane i municije za narednih šest meseci.

Pred jednom zgradom mu se učinilo da vidi naoružanog čoveka. Za trenutak je zaustavio konja i svoju „karabinku” stavio u platnenu futrolu sa desne strane.

I zaista, bio je u pravu, jer se jedan od glavnih šerifovih pomoćnika Malkolm Tejt šepurio ispred berbernice, sveže podšišan i izbrijan. Dolazak sedokosog starca već mu je upao u oči i taman se spremao da mu očita lekciju.

Zato je lagano sišao na ulicu, stavio ruke na leđa i raskoračio se koliko god je mogao. Ugledavši ga, Čelok je snishodljivo skinuo šešir. Taj prokleti pomoćnik postavio se tako da je morao da ga zaobiđe u velikom luku, ako je želeo da ga obiđe. No, odmah je shvatio da to ne bi bilo pravo rešenje pošto je posle samo ne-

koliko trenutaka zaključio da pred sobom ima osionog, ali priglupog zvezdonosca. Zato se snishodljivo poklonio i skinuo svoj ulubljeni šešir.

Malkolm Tejt je podigao obrve i razvukao usta u smešak. Bio je odobrovoljen.

– Matori... – upitao je klateći se na vrhovima čizama. – Zar ne umeš da čitaš?

– Umem – odvrati stari stavljajući šešir na glavu.

– Pa?

– Pa, pošao sam da se javim šerifu – dodao je zatim.

– Šta tražiš u Džeriku?

– Putujem za Pelisejd, pa.... mislio sam da nešto pojedem i nahranim konja... ako dozvolite.

Tejt je razmišljao: prvi put u životu neko mu se obraćao kao pravom čuvaru zakona, a ne privremenom najamniku.

– Sjaši i ostavi konja i pušku ovde – odvratio je pokazujući mu na gredu ispred berbernice. Onda je izvadio časovnik iz džepa i povikao:

– I da si za deset minuta zbrisao iz grada!

– Sa vašim dopuštenjem – naklonio se Čelok i sjahao.

– Ali se prvo javi šerifu – dobacio je, zadovoljan što mu se stranac obraćao sa strahopoštovanjem.

Stari se primetno nakloni.

– Upravo sam to nameravao – odvratio je „ljubazno”. No, čim je samozvanom šerifu okrenuo leđa, ljutito je opsovao i krenuo dalje.

Dok je išao ulicom primetio je još dva naoružana čoveka: jedan se nalazio na krovu hotela „Union”, dok se drugi šetao između saluna i trgovine.

Dakle, Džeriko se spremao da dočeka Neta sa puškama i to neće biti nimalo naivno, pomisli. Samo da on izvuče Barta iz te gužve.

Uzdahnuo je i pogledao prema šerifovoj kancelariji koja se nalazila upravo pred njim.

Oslonjen na zid i sa cigaretom u zubima, pomoćnik šerifa Milton Vajs gledao je u suvonjavog straca kao u zalutalog psa. S druge strane, ni sedamdesetogodišnji starac nije imao bolje mišljenje o dugonogom zvezdoscu lupeškog lica.

Iako sedokosi stranac nije imao ni opasač ni pušku, Vajsu je bilo jasno da svakoga stranca koji tog dana uđe u Džeriko ipak mora dobro „pročešljati”.

– Kuda? – upitao je Čeloka, jer se ovaj uputio prema ulaznim vratima Džekobsove kancelarije.

– Treba da se javim šerifu – odvrati starac, odmah shvativši da kod ovoga „ne pali” ulagivanje..

– Možeš da se javiš meni – dobacio je prilično nadobudno.

Ali, Vin Čelok je bio uporan.

– Hoću kod šerifa.

Vajs prezrivo odmahnu rukom.

– Nema on vremena za kojekakve skitnice!

Stari pocrvene i krajnjim naporom zadrža psovku

– Moram do njega! – ponovio je tvrdoglavo. – Ima jednu poruku za njega lično.

– Kakvu poruku? – dobaci Vajs koraknuvši bliže.

– Ovde je – dobaci starac i zaviče ruku pod košulju.

Milt Vajs je kasno shvatio da je nasamaren.

Što se tiče starog, on se nekako naglo izmeni: lice mu se zateglo, oči blesnule odlučnim žarom, ramena uzdigla i leđa ispravila! Nigde ni traga staračkoj nemoći i drhtanju ruku.

Sada je cev vojničkog „kolta” bila uperena pravo u pomoćnikov stomak.

– Ulazi! – naredio je Čelok pokazujući na vrata.

Vajs je oklevao. Bio je toliko zbunjeno da nije stigao da sabere misli. Kako se sve ovo desilo? Ako se pojavi razoružan pred Džekobsom, kasnije će ga pojesti za večeru.

– Čekaj ti...

– Ulazi! – ponovio je stari takvim glasom da su Vajsa podišli žmarci. – Inače pucam!

Pomoćnik šerifa se okrenuo.

– Ne pokušavaj da daš neki znak – šapnuo mu je Čelok, još više se pribijajući uz njega. – Učiniš li to, dobićeš rupu na kičmi.

Vajs je ćutke polušao. Korak po korak je prišao vratima i lagano ih otvorio.

Šerif Džekobs je razgledao neke požutele papire. Čuvši vrata, podigao je glavu i začuđeno odmerio svoga pomoćnika.

– Šta se desilo kada...

Onda je začutao videvši da još neko ulazi sa Vajsom. Trenutak kasnije, shvatio je da nešto nije u redu, ali već je bilo kasno.

– Ruke uvis! – povikao je Čelok i istrгнуvši revolver iz Vajsove futrole uperio ga na Džekobsa. – Još više! Tako! A sada lepo otkopčaj opasač!

Čuvar zakona je podsmešljivo zurio u starca.

– Šta ovo znači? – upitao je otkopčavajući opasač sa revolverom i puštajući ga da padne na pod.

Vajs je nepomično stajao i ćutao. Dodir metalne cevi na leđima hladio ga je ledenim žmarcima.

– Gde su ključevi ćelija? Dajte ih ovamo! – naredio je Čelok kratko.

Džekobs se nasmeja.

– Stari, ti si poludeo! Ne pravi budalu od sebe. Šta uopšte hoćeš?

– Ključeve od ćelija! – povisi glas Čelok. – Dok je mene nećeš slati decu na vešala!

– Decu? Ne misliš valjda...? Hej, pa tebe je poslao Denvers!? Zar...

– Niko mene nije poslao! – obrecnu se ovaj. – I nemoj da misliš da ćeš mi zavarati pažnju. Na prvi sumnjivi pokret pucam i nije važno šta će posle biti sa mnom. Gde je dečak?

Džekobs pokaza prema zadnjem delu.

– Otvaraj! – naredi stari energično.

Šerif ispruži ruku i skinu sa zida žičani krug na kome su bili nanizani ključevi. Pogledom punim mržnje odmerio je sedokosog čoveka koji je znao šta će se desiti ako se zvezdoscu ukaže šansa da ga se reši.

Ušli su u hodnik.

– Barte! – proderao se Čelok.

– Ovde sam! – začuo se mladićev glas ispunjen nadom.

Čuvši ga, stari još brže potera Džekobsa i Vajsa kroz hodnik. Došavši do ćelije, ugledao je mladićevo izmučeno lice.

Gordon Džekobs je otključao vrata i na Čelokov znak, ušao u ćeliju zajedno sa Vajsom.

– Tamo, do zida! – naredio je starac, izbegavajući da pogleda mladog Barta.

Mladić se osmehivao, srećan što se konačno nešto desilo, što se pojavio neko kome je stalo i što, po svoj prilici, više neće moći da gleda vešala sa prozora. Aboni i Adam su radoznalo posmatrali živahnog straca

kako znalački uteruje čuvare zakon u ćeliju.

– Gde je Net? – upitao je Bart nestrpljivo. – Napolju?

Vin Čelok je oklevao sa odgovorom.

– Nije – odvratio je kratko.

Na mladićevom lice prvo se moglo videti razočaranje, a zatim strah.

– Zar...zar si sam? Nisi valjda sam?

Stari kratko uzdahnu.

– Nema pričaj mnogo, sine! – dobacio je. – Treba što pre da se izgubimo odavde.

– Ali...

– Ko su ovi ovde? – upita Čelok pokazujući na razgolićenog Abonija i smrknutog Adamsa. – Tvoji prijatelji?

– Nisu prijatelji – odgovorio je Bart.

– Sada nismo? – iscerio se Aboni. – A kada si pljačkao, onda smo bili zajedno.

Čelok im dade znak da izađu zajedno sa Bartom.

– Možete i vi napolje, momci. Jedino ako vam se sviđa ovaj pogled na vešala...

– To sigurno ne, matori – dobacio je Aboni.

Adams se češkao po glavi, gledajući čas u svoga partnera, čas u šerifovo skamenjeno lice.

– Požurite! – dobacio je Čelok obojici, a onda se okrenuo da pruži mladiću jedan od revolvera.

Tako je za trenutak okrenuo leđa Aboniju koji mu je munjevito priskočio i tresnuo ga po zatiljku!

Iznenaden ovim, Bart nije ni stigao da prihvati pruženo oružje, pa je „kolt” iz starčevih ruku pao pravo pred Džekobsove noge.

Ošamućen, Čelok se nekako ote-turao do zida. Nekako je uspeo da se održi na nogama i podigne svoj revolver.

Ali, Džekobs se već bio dočepao Vajsovog „kolta” i otvorio vatru...

Zaglušujuća pucnjava u maloj prostoriji odjekivala je trostruko jače, a barutni dim obavio je ljudske siluete. Iskusni Aboni povukao je Adamsa na pod, a Bart je stajao i dalje, potpuno oduzet, šokiran, užasnut...

Pogođen preciznim hicima, Vin Čelok je pao na pod obliven krvlju. Naime, čuvar zakona iz Džerika sasuo je svih šest metaka u telo starog stočara iz Grin Springsa. To je značilo da je bio mrtav i pre nego što je pao na pod.

Čovek koga je voleo i osoba koja ga je odgajila... bila je to poslednja jasna slika u Bartovim mislima. Odmah zatim, on se kao podivljala zver bacio na Džekobsa. Pritrčala su i oba bandita, ali Bart se otimao, urlao, udarao rukama, grebao. Zatim

je dobio drškom kolta po temenu i klonuo na ruke svojih partnera.

– Prokleta kopile! – promrmlja šerif besno i obrisao znoj sa čela.

Aboni se polako vratio na mesto kao da se ništa nije desilo.

– Zašto si to učinio? – upitao ga je Džekobs.

– Šta to, šerife? – smejučio se lupež.

– Zašto si se okrenuo protiv starog kada si imao šansu da pobegneš?

Aboni se glasno nasmeja.

– Šansu? Nisam ja toliko lud, šerife! Da izađem napolje i završim sa olovom, umesto sa godinu – dve zatvora? Šta vam pada na pamet? Više volim dve lepe reči u našu korist na sudu, nego ranjavanje i pakao koji bi usledio.

Džekobs se obrecnu.

– Te lepe reči sud neće čuti od mene – obrecnuo se Džekobs.

Za to vreme, Vajs se nekako povratio. Hteo je da poleti na onesvešćenog Barta, ali ga je Džekobs na vreme zadržao.

Što se tiče mladog Barta Denversa, on je ostao da leži na istom mestu gde je i pao...

Čarobna dolina Grin Spring sada je bila dalja nego ikada....

* * *

Bilo je kasno popodne kada je Sid Montana dojahao u Džeriko.

U stvari, nije mnogo odmakao od table sa opomenom, kada se našao pred dvema pušćanim cevima.

– Ni makac dalje! – zagrmeo je Malkolm Tejt koji je još uvek crveneo zbog današnje Džekobsove pri-dike.

Montana je zategao uzde.

Tejt se sa još jednim čuvarem stajao kraj samog korita za napajanje konja iznad koga se nalazila pumpa za vodu. Nešto hladovine pružala im je zgrada starog napuštenog magacina od koga su ostali samo delovi okrnjeni i krov.

– Kuda si zapeo? – besno se isprečio Tejt. – Zar ne vidiš šta tamo piše?

– Vidim – odvratio je Montana.

– Pa? Gladan si olova? Natrag!

Ali, lupeža kakav je bio Montana nije bilo lako zaplašiti praznim rečima.

– Nisam došao po olovo – odvratio je nagnuvši se malo napred – već da šerifu prenesem poruku.

Tejt se kiselo iskezi.

– Jedan je danas došao sa istom željom pa....Sada je na groblju. Zato bi ti bilo najbolje da se gubiš! – dobacio je i odmah podigao pušku.

– Stani, budalo! – brzo je dobacio Montana. – Poruka je od Neta Denversa!

No, Tejt je još uvek držao prst na obaraču.

– Šta je kazao?

– Reći ću to šerifu...

– Reći ćeš meni ili ćeš u pakao. Govori! – procedio je i odmah zatim povukao oroz.

Kuršum je prohujao pored banditovog obraza, a Montanin konj se visoko propeo i umalo ga nije zbacio.

– Net će doći večeras! – dobacio je s mukom se uzdržavajući. – To prenesi svom dželatu!

– Neka dođe sam – odvratio je Tejt. – Inače ćemo pucati u svaku senku.

– Doći će!

– Rekao si, a sada se čisti!

Montana okrete konja i u galopu se vrati putem kojim je i došao. Oba šerifova pomoćnika držala su ga na nišanu sve dok nije zamakao za krivinu, spremni da pripucaju na svaki sumnjiv pokret.

– Idi obavesti Džekobsa! – dobaci Tejt svome drugaru. – I da znaš, ovo je bio Sid Montana.

Ovaj klimnu glavom i izvede konja iz hlada.

Šerifa je našao u pošti gde se sa trojicom bankara dogovarao o isplati obećane nagrade za hvatanje Neta Denversa.

Ugledavši svog pomoćnika, Džekobs se namršti.

– Šta je? – upitao je. – Zašto nas ometaš?

– Dolazi... – promuca čovek zadihano.

– Ko?

– Jedan je javio da Denvers dolazi večeras... Malkolm je razgovarao sa njim. Kaže da je to neki Sid Montana.

– Montana? Da, da... čuo sam da je taj lupež u Denversovoj družini. Znači... zaista dolazi – zaključí Džekobs i žurno izađe dajući pomoćniku znak da ga sledi.

– Nađi Klarka i neka dođe da mi se javi. On je jednom video Denversa i trebalo bi da ga prepozna kada se pojavi. Moraće stalno da bude sa mnom...

Naravno, vest je prostrujala gradom za tili čas.

Nedugo zatim, ulice Džerika opuste su kao pred oluju. Sve je odjednom zamrlo i utihnulo. Bez obzira na dobro organizovanu stražarsku službu Gordona Džekobsa, opasnost koja se zvala Net Denvers uterala je strah u kosti građanima ovog naselja u brdima.

Svi su napeto iščekivali.

Čitava armija sekvoja, načičkana po proplancima u stavu „mirno“, promicala je pored prozora železnikog vagona u kome se nalazio Dok Holidej.

Narasla, užarena sunčeva lopta klizila je ivicom ka zapadu peščanih brda i svojim purpustom bojila oblake. Činilo se da celo nebo predstavlja crvenu eksploziju koja se širi, a

onda polako gasi i povlači se pred sivilom sumraka.

Bio je to ponovni put prema severu.

Nekoliko teretnih vagona prevozili su debla za pilanu u gradu Ostinu, nedaleko od Džerika. U kompoziciji je bio jedan putnički vagon, prikačen uz samu lokomotivu, a u njemu su bila zauzeta sva mesta. Dok je sedeo kraj prozora zavaljen na drveno sedište i utonuo u laki dremež.

Kroz otvorene prozore prodirao je vazduh predvečerja i ublažavao miris znoja i balege koje su oko sebe širili umorni kauboји i jahači izdaleka. Ležali su izvrnuti po klupama, hrkali, sedeli i glasno zevali. Bilo je i putnika koji su poluglasno pričali, dok su drugi jednostavno ćutali i zurili u predeo koji je promicao pored njih. Jedan pijani traper bio je najglasniji, grleći obema rukama dve raskošne plavuše.

Sasvim u uglu, ćutljiv i povučen u sebe, jedan mršav čovek u iznošenom i čistom odelu, sedeo je i pušio cigaru za cigarom. Imao je izduženo lice i upale obraze, nešto istureniju bradu i dugu masnu kosu ispod sivog šešira. Držao je ruke prekrštene na grudima i s vremena na vreme uputio bezizražajan pogled prema Holideju.

Jedan sredovećan braćni par koji je sedeo kraj suprotnog prozora, držao je između sebe veliku putnu torbu i

na svaki trzaj lokomotive prestrašeno stezao prtljag.

Veliko brdo za trenutak je zaklonilo sunce i ceo vagon se našao u hladovini. Tada su se vrata naglo otvorila i iz tog pravca je do putnika dopro veoma oštar i kreštav glas.

– Ruke uvis!

Holidej je malo podigao obod svog šešira, jedan traper je za časak prekinuo svoju pijanu pesmu, a čovek u uglu koji je neprekidno pušio, spustio je ruku prema opasaču.

No, na vratima je stajao jedan dečak i u ruci držao parče drveta, a ne pištolj. Imao je oko petnaestak godina, pegavo lice, prćast nos i šarmantan osmeh koji je otkrivao bele, zdrave zube.

Na glavi je imao šešir sa širokim obodom, nosio je staru potkošulju umesto majice i pantalone sa tregerima.

– Gospodo, priložite poneku dragocenost! – nastavio je sa osmehom i iz šešira izvadio usnu harmoniku. – Ovo je bila šala da privučem vašu pažnju... A sada, priložite nešto i odsviraću vam šta želite.

Međutim, ova šala nije naišla na neki prijem. Većina putnika, nervozno je odmerila mališana, čulo se i par psovki, a većina je ostala potpuno indiferentna. No, bez obzira na to, dečkić je sa šeširom u ruci počeo da obilazi putnike. Međutim, cela ova akcija izgleda da je bila bezuspešna

pošto niko nije posezao rukom za džep.

U jednom trenu dečak zastade razmišljajući da li da prekine sa „predstavom”. Ipak, nastavio je dalje sa šešikom i ispruženom rukom sve do Džordžijanaca. Onda je razrogačio oči ugledavši kako u njegov stari šešir padaju cela dva dolara!

Za tren je pocrveneo i to je Doku bio dobar znak da u pitanju nije samo obična skitnica kakvim je želeo sebe da predstavi.

– Oh, hvala mister! – zahvalio se uz naklon. – Evo, za vas imam posebnu tačku!

Onda je strpao novac u jedan od svojih dubokih džepova, stavio šešir na glavu, a zatim se uspuzao na ivicu sedišta, iznad same glave jednog zaspalog kauboja. Sa smeškom je podigao uvis malu usnu harmoniku i već sledećeg trenutka počeo divno da svira.

Čupava glava sanjivog kauboja pojavila se iza sedišta.

– Ko to galami? – upitao je razdražljivo.

Dečak je skliznuo sa ivice, ali nije pobegao.

– Ne znam ko galami, mister – isprasio se. – Ali znam da sam ja svirao!

Kauboju se izdigao još više.

– Ako ne prestaneš, odsviraćeš svoje! – dobacio je i preteći podigao svoju čvornovatu šaku.

Dečak pogleda u Doka.

– Nije mu se svidelo? – dobacio je jedva čujno.

Ovaj se jedva primetno nasmeši.

– Ništa zato. Samo nastavi!

Kauboju se razgoropadio.

– Vraga će nastaviti! Ovo je voz, a ne krčma!

– Platilo sam da svira – mirno je odvratio Džordžijanac. – Znači, ti moraš da mu platiš da prestane.

S svog sedišta, traper zapljeska u znak odobravanja, a Dok konačno pažljivije odmeri momčića.

– Kako se zoveš?

– River Kid, mister! – odvrati mališan ne trepnuvši.

– Hm... tako znači? Izgleda da si mnogo toga preturio preko glave?

Dečak se osmehnu i raširi ruke kao da njima želi da obuhvati ceo svet.

– Mnogo za moje godine, mister! Sve sam radio, verujte mi: čistio sam štale, prao sudove, raznosio novine... sve. No, niko nije hteo duže da me zadrži. Govorili su kako više volim da pevam i sviram nego da radim... A to je istina... – dodao je iskreno.

– Nemaš kartu? – nehajno upita Dok.

Kid uvuče glavu u ramen i obazre se oko sebe.

– Nadam se da me neće uhvatiti – odvratio je mnogo tiše. – Uskočio sam na krivini iznad Vučje glave pošto voz tu mora da uspori.

– Ideš za Oslin?
 – Nije, nego za Džeriko.
 – Zašto baš tamo? – dobaci Holidej radoznalo.

– Tamo još nisam bio, a moram da probam i njihovo strpljenje. Možda ću uspeti da sastavim više od mesec dana... Ko zna?

– Bolje da zaobiđeš Džeriko – posavetova ga Dok tiho, ali razgovetno.

Shvativši da je njegov sagovornik ozbiljan, izraz dečakovog lica za tren je izgubio malopredašnju veselost.

– Zašto da ga zaobiđem, mister?
 – upitao je zabrinuto.

– Da, zašto? – čuo je jedan glas sa strane.

Lagano se okrenuo: čovek iz ugla koji je bez prestanka pušio prišao je blizu njihovim sedištima i pratio celu situaciju.

– Meni nešto kažete? – upita Džordžijanac hladno.

Čovek nije ni trepnuo.

– Pitao sam zašto nagovarate dečaka da zaobiđe Džeriko? – ponovio je čovek oslanjajući se o šipku sedišta.

Dok je lenjim pokretom izvadio zlatnu tabakeru i znalački odabrao najmekšu cigaru.

– Tamo vlada bolest – dobacio je. Čovekovo lice se upitno izdužilo.

– Bolest? Kakva bolest?

– Bolest zvana Džekobs – odvratio je Dok i posle toga utonuo u ćutanje.

– Mislite na šerifa Džekobsa – nastavio je čovek. – Da znate da je on moj prijatelj i zato ne dozvoljavam da se o njemu govori loše!

– To je vaša stvar – promrmlja Holidej kratko.

– Zovem se Ferli Svon – predstavio se čovek, naglašavajući slog po slog. – A ko si ti? Ili možda nemaš imena...?

Dečkić začuđeno zatrepta.

– Šta se ovaj čovek navrzao na vas, gospodine? Da li mu je dobro!

Čuvši tako što, Svon pocrvene i „iz okreta” lupi dečaku žestok šamar. Od udarca, dečkić „se složi” na pod udarivši glavom o ivicu sedišta.

Istog trena, snažan aperkat „oduvao” je Svona na drugi kraj vagona. Nespretno se zateturao, saplevši se o nečije ispružene noge.

Kao i svaki iskusan zapadnjak, Holidej je stajao u pripravnosti, očekujući sledeći Svonov potez.

Ljut zbog uvrede, ovaj je uradio što nikako nije smeo. Krenuo je rukom ka opasaču i kolt marke „bitli” našao mu se u rukama.

Za to vreme, Dok je mirno sačekao da ga on podigne, a zatim spustio ruku i gle: „linkoln” mu se stvorio u ruci kao zamahom čarobnog štapića.

Praćeni vriskom neke žene, pucnji su ispunili vagon i odbacili Svonovo oružje na pod, zakačivši mu uz put zglob šake....

I to je bilo sve!

Nabeđeni Džekobsov prijatelj zastenjao je kroz zube nemajući snage da se otetura do svog mesta i tamo pokuša da zavije ranu. Zdravom rukom podigao je revolver i sa mržnjom odmerio kockara.

Dečak je još uvek sedeo na podu i zadivljeno gledao u kockara.

– To je bio hitac, mister! Nije vam ravan ni Dok Holidej!

Na zvuk tog imena Ferli Svon se uplašeno trgao: stajao je nekoliko sekundi kao ukočen, a onda preko ramena pažljivo odmerio Džordžijanca.

Naime, balavac je izrekao nešto čega je trebao da bude svestan pre nego što je uleteo u obračun. Do đavola i sa Džekobsom i sa njegovim pozivom, ali se tada petljao prokleti kockar!

Duboko je uzdahnio i posrćući izašao na platformu.

Sunce je najzad nestalo, purpurna svetlost se razbila u hiljadu delića, a lokomotiva je otegnuto pisnula označavajući da je na domaku Oslina.

S druge strane, Holidej se lagano vratio na mesto i mirno zapalio cigaru koju je držao među zubima.

* * *

Oslin je imao jedva desetak kuća ravnih krovova i visoko uzdignutih dimnjaka. Da nije bilo železničke pruge u toj pustari, mesto verovatno

nikada ne bi postojalo. Ovako je lokomotiva tu stajala čitavih desetak minuta, manevrisala i uzimala vodu, a onda brekćući otišla na sever.

Ferli Svon je iskočio iz vagona pre nego što su točkovi prestali da klize i para huknula iz usujanih kotlova.

River Kid je pružio svoje duge koščate noge niz papučice i radoznalo se osvrnuo oko sebe.

– Ovde se rastajemo? – upita češkajući svoju kovrdžavu kosu boje meda.

– Ne još – odvratio je Dok kratko i iz starog vagona za stoku izveo svog konja lagano ga spuštajući niz postavljeni drveni kapak. Dečak je zadivljeno posmatrao rasnog ždrepcu.

– Mister, kakav konj! – povikao je iskreno. – Nikada u životu nisam video nešto ovako lepo!

– Hajde, hajde... napred! – naredi mu Holidej.

Dečak se nasmeši i maši se za svoju harmoniku; tihim tužnim glasom pevušio je tužnu pesmu o ostavljenom detetu koga su ljudi našli pored reke i nazvali ga River Kid. Sledio je refren, novi stihovi, pa opet refren i... Holidej je morao da prizna da dečko divno peva i majstorski vlada malenim instrumentom.

– Tu pesmu si sam sročio? – upitao je.

– Jesam – priznao je on, ne bez ponosa. – Sviđa vam se?

Iako je Džordžijanac samo klimnuo glavom, dečkića obuze strahovita sreća.

Išli su ćutke i posle nekog vremena se zaustavili pred najvećom zgradom u Oslinu. Dečak je pomislio da je to salun, ali u pitanju je bila neka trgovina.

– Šta kupujete? – upitao je Kid.

– Odelo.

Dečak ga pažljivo odmeri.

– Pa ovo vam savršeno pristaje – dobacio je. – Nemojte da bacate pare na neke krpe!

– Moje je dobro – odgovori Dok kratko – ali, tvoje prnje će vetar uskoro odneti prema Karsonovoj visoravni.

– Hej! – povika Kid, ali Dok ga je već gurao kroz vrata; ušli su u veliku radnju sa nekoliko odeljenja, od prehrambenog do dela za kućne stvari, odeću i alate.

Iza velikog drvenog stola stajao je debeljuškasti vlasnik.

Dok je odmah pokazao na pantalone i šešire.

– Nađite nešto za njega – kazao je klimnuvši glavom. – Želim da krenete od donjeg veša pa do šešira...

Čovek se ljubazno osmehnu.

– Ništa ne brinite, mister! Opremićemo ga od glave do pete!

Kada je sve bilo gotovo, River Kid nije mogao da veruje u ono što je video u ogledalu.

Nebesa!!! Bio je to sasvim drugačiji mladić koji je odjednom dobio koju godinu više, uobličio se i izgledao kao pravi čovek!

Naime, sve mu je stajalo kao saliveno. Istina, možda je nedostajao neki opasač sa „koltom“ kakav je imao njegov nepoznati prijatelj iz voza, ali o tome će razmišljati kasnije.

Prezadovoljan onim što je video, razgrnuo je zavesu i povikao:

– Mister, ovo nisam ja!

Trgovac ga je posmatrao dobroćudnim pogledom, dlanovima oslo-njen o sto.

Holideja nije bilo.

Mladić se uzvrpoljio.

– Gde je.. gde je onaj gospodin?

– Otišao je – odvrati trgovac mirno.

– Otišao? – ponovi ovaj razočaran. – Ali... kada će se vratiti?

– Nije mi rekao – odgovori trgovac koračajući prema Kidu i držeći u ruci svežanj novčanica. – A ovo mi je ostavio za tebe, sinko! Rekao je da kupiš dobro sedlo i lepog konja!

Dečak je u prvi mah bio nesposoban da shvati smisao reči koje je čuo.

U vazduhu se još uvek osećao miris Holidejeve mirišljave cigare.

Zar je to sve što je ostalo od zagonetnog stranca iz voza?

River Kid promrmlja nešto kao pozdrav i izađe.

Napolju se lagano hvatalo več.

Mladić je duboko uzdahnuo i po ko zna koji put se osetio užasno usamljen.

* * *

Džeriko, uveče istoga dana.

Jedan konjanik ujahao je u grad sa zapadne strane, ne hajući za ljude sa oružjem pored zidova. Bio je nenaoružan i svi su znali ko je.

Mat Vajs je odmah poslao trojicu sa zapadnog dela kako bi proverili nije sa posetiocem došao još neko. Međutim, takva bojazan je bila potpuno izlišna. Jer, Nat Denvers je došao da se preda i spase mlađeg brata sigurne smrti.

Pošto je već bio obavešten o ulasku stranca u grad, Gordon Džekobs je sa Malkolmom Tejtom i Basterom Klarkom izašao na trem, tačno ispred šerifske kancelarije.

Jahač je bio sve bliži i šerif se nagnuo prema Klarku.

– On je?

Baster Klark, bivši skitnica siledžija koji je u gradi dobio utočište i posao u konjušnici, slepo je slušao Gordona Džekobsa. Uostalom, takvi su bili uslovi i on ih je prihvatio.

Sada je kratko klimnuo glavom.

– Njegov šešir sa crvenom svilenom maramom... Da, da, samo on to može da nosi. A zatim... kaput od jelenske kože i crna košulja... On je! Tačno, isto ovako se držao u sedlu!

Džekobs se zadovoljno cerio.

– A lice?

– Pa... i onda je bilo u senci. Ali, sve je njegovo: odelo, držanje, snaga... Uostalom, i njegov brat je unutra, zar ne?

– Umukni! – prekinuo ga je Džekobs i pogledao u konjanika koji se zaustavio ispred trema.

Za to vreme, Denvers je sjahao, nekoliko puta obmotao uzde oko velike grede i zakoračio na stepenice.

– Šerif? – upitao je grubim, pomalo prigušenim glasom.

Džekobs istupi napred.

– Denvers?

Ovaj klimnu glavom.

– Ja sam. Gde je moj brat?

Čuvar zakona se cinično osmehnuo, ali je ipak pogledao prema vratima kroz koja se ulazilo u ćelije.

– Mogu da ga vidim? – zapitao je Denvers.

– Možeš – odvrati šerif, na njegovo veliko iznenađenje.

Bandit je krenuo, ali čim se našao blizu Džekobsa, ovaj je zamahnuo i uputio mu podmukao udarac u pleksus.

Denvers se presavio, ali samo za kratko. Otrpeo je udarac bolje što se iko od prisutnih nadao i uzvratio snažnim krošcom koji je pogodio šerifa u vilicu. Trenutak kasnije, Gordon Džekobs se pružio po daskama kao pokošen.

Videći da im je napadnut šef, reagovali su njegovi pomoćnici. Tejt ga je snažno udario u vrat, dok je Klarkova noga dočekala Denversa koji je padao i pogodila ga pravo u lice. Utom se pridigao i Džekobs i nastala je neravnopravna borba u kojoj su se čuli samo tupi udarci i poneki krik.

Uskoro je Denversovo telo beživotno ležalo na daščanom podu.

– Unesite ga unutra! – naredio je Džekobs.

Tejt i Klark uhvatiše prebijenog čoveka za ruke i noge i ubaciše ga u kancelariju. Odmah zatim, Tejt je uzeo bokal vode i prosuo ga na lice onesvešćenom čoveku. No, rezultata nije bilo; lice Neta Denversa bilo je puno modrica i krvavih podliva.

– Znači, to je čuveni Denvers? – dobacio je Tejt podrugljivo. – Pravo da kažem, zamišljao sam ga drugačije.

Džekobs se namrštio.

– Kako to misliš?

– Pa... očekivao sam da se neće baš tako lako uhvatiti.

– Ha, dragi moj, svako ima svoju slabu tačku! – prokomentarisao je Džekobs.

– Misliš da je došao sam? – pitao je Tejt.

Šerif klimnu glavom.

– Jeste, bar u grad. Ostali možda čekaju znak ili su se dogovorili da napadnu u zoru. Samo, jutro neće dočekati... – dodao je ironično i zagledao se kroz prozor na pustu

i mračnu ulicu. U trenutku mu se učinila nekako tuđa i neprijateljska, ni nalik ulici koja je bila „njegova” i kojom je toliko puta prošao.

– Budi se! – prenuo ga je iz razmišljanja Klarkov glas.

Hitro se vratio do Denversa i šutnuo ga nogom u slabinu.

– Bacite ga u ćeliju?

– Koju?

– U njegovu, budalo! – obrecnuo se ljutito. – Kod brata!

Zvuk čizama iz hodnika i potmula svetiljka prenuli su zatvorenike. Aboni i Adams su ustali sa ležaja, a Bart Denvers koji je pored prozora posmatrao senku vešala, hitro se okrenuo pitajući se nije li došao čas...

– Oho! – dobacio je Aboni ugledavši onesvešćenog Denversa. – Lep ručni rad, šerife! Nije valjda Denvers? Ipak je uleteo u klopku?

Čuvši ime svoga brata, Bart se uplašeno izdigao.

U istom trenu, prebijeni čovek na podu je jauknuo i polako se ispravió.

Svi su začutali.

– Barte...? – promućao je Net ugledavši mladića koji mu je prilazio.

Mladić je raširio oči i uzdrhtao. Onda je podigao ruke i poleteo bratu u zagrljaj. Čim je osetio njegova sigurna ramena, počeo je neutešno da jeca...

Zadovoljni Džekobs je dao znak pomoćnicima da izađu, a onda zaključao vrata. Sada je bio siguran da je novac raspisan za Denversa njegov, a to nije bila mala stvar.

– Ovo moramo da proslavimo – kazao je vadeći bocu iz donje fioke.

– U tvoje zdravlje, šerife! – prihvatio je Klark udvorički.

Džekobs je svakom nasuo po čašicu, a sam potegao iz boce.

Pošto je potegao dva dobra gutljaja, obrisao je usta i dobacio:

– Momci, pripremite sve!

Njih dvojica se nemo zgledaše.

– Šta treba da uradimo?

– Da vešamo! – odbrusi Džekobs, uživajući u njihovom iznenađenju.

– Noćas?

– Ne noćas, večeras.

– Denversa?

– Obojicu...

Tejt se počeošao po glavi.

– Ako sam vas dobro razumeo, šerife, malog nećete pustiti...?

– Dobro si me razumeo! Sa tim razbojnicima treba završiti zauvek! Zato će visiti obojica!

Klark je mislio slično kao njegov kolega, ali nije želeo da se izjašnjava. Ako Džekobs kaže šta treba da se uradi, neka tako i bude. Konačno, on je predstavnik zakona i odgovara za sve što se desi.

– Denvers se nada da će vešanje biti u zoru – počeo je da objašnjava Džekobs, sluteći da se njegovi po-

moćnici predomišljaju. – A mi ćemo ih preduhitriti ukoliko su planirali da nešto naprave u zoru!

– Tome se sigurno ne nadaju – potvrdio je Klark.

Džekobs počeo da se šeta gore – dole.

– Oko vešala treba okupiti što više ljudi kako bi dobro zapamtili ovaj dan. Biće to veličanstvena slika i niko neće moći da spava, momci! Svima treba dati piće i dovesti ih na mesto događaja! Biće veselo, naložićemo vatru koja će obasjati ceo grad! – govorio je šerif, sve više padajući u neku vrstu groznice. – Ima dobro da se vide kada se zaklate na konopcu, ha, ha, ha!

Onda je naglo začutao, videvši da ni Tejt ni Klark ne prihvataju njegovo oduševljenje.

– Napolje! – povikao je ljutito. – Ostavite me samog i javite mi se za dva sata! Obojica!

Zatim se vratio za svoj sto i posegao za bocom.

Svuda okolo vladala je čudna, neprirodna tišina.

A to nije bio dobar znak.

* * *

Još uvek ukočen u sedlu, River Kid je stigao u Kejston Kemp. Pratio je trag svoga poznanika iz voza kome nije znao ni ime, ali je odlično zapamtio njegovo neobično lice. Naime, nešto neobjašnjivo ga je vuklo.

za tim zagonetnim čovekom sivoplavih očiju i pogleda koji je ledio srce.

Možda je u pitanju bio osećaj krivice što mu nije zahvalio, a možda i pojava dotle nepoznatog osećanja da ima prijatelja, odnosno, da nekome pripada.

On to nije umeo najbolje da objasniti, ali je tvrdoglavo terao svog konjića dalje, prema severu, istim putem kojim je odjahao tajanstveni čovek u crnom.

U džepu je imao dva dolara, ona ista koja je pesmom zaradio od stranca. Ali, imao je konja, novo odeo, stomak mu je bio pun i River Kid je bio zadovoljan. Nebo je bilo puno zvezda, vazduh prozračan i svetao i svet je odjednom bio lep.

Kejston Kemp je bila postaja za poštansku liniju između Ajklija i Ostina kroz koji je kočija prolazila samo tri puta nedeljno. Bila je to, u stvari, velika baraka sa koralom za rezervne konje pored koje su se, pozadi, prema poljima, nalazile dve poveće zgrade: salun „Mardžori” i jazbina za prenoćište zvučnog imena „Lepi snovi”.

Salun „Mardžori” držala je udovica Kolet, pozamašna ofarbana plavuša neodređenih godina, radeći sa jednim pomoćnikom, atletski građenim Klejom Brajanom koji je ujedno bio i izbacivač i brinuo se za red i mir u salunu. Jer, u salun gospođe Kolet svraćali su kockari, razni okoreli

lopovi, begunci pred zakonom i lica sa poternica. No, niko zbog toga nije pravio pitanje, ako gosti nisu pravili nered i posle određenog vremena produžavali dalje.

Naravno, mladi River Kid nikada nije bio u tom kraju, niti je mogao da pretpostavlja šta bi ga na takvom mestu moglo snaći. I tako, dok je razmišljao da li da se popne na trem i uđe u salun „Lepi snovi” pred kojim se zaustavio.

– Tražiš nekoga, mali? – upita ga čovek koji je prolazio noseći novi kolski točak. – Ta mesta nisu za momke tvojih godina, znaš li to? – dobacio je i pokazao na salun.

Mladić se zbuni.

– Ja... ovaj... Tražim prijatelja... Čovek se namršti.

– Zar? Hm... rekao bih ti da u Kejston Kempu niko nema prijatelja. A kako izgleda...? Doduše, ovuda prođe toliko njih...

– Visok, u crnom odelu, ima opasne plavo sive oči...

– Gle! – poskoči čovek u mestu. – Neka me kojoti raznesu ako ne misliš na čudnog tipa koji jaše tačkastog ždrepcu?

– Da, baš na njega! – prihvati momak radosno.

– Hmm... zapazio sam ga baš zbog toga što je drugačiji od ostalih. Baš sam popravljao ona prokleta kola kada je prošao i pomislio...

– Zna li kuda je otišao? – preki-
de ga Kid nestrpljivo.

Čovek se nasmeja.

– Nije daleko, momče, nije daleko.
On je u salunu kod Mardžori. Moj
pomoćnik se upravo odande vratio i
rekao mi da stranac ima puno sre-
će. Hm.... to nije loše, samo ne znam
koliko će ga služiti. Ovde se stvari
strašno brzo menjaju – dodao je, po-
digao točak na rame i nastavio put.

– I pripazi se, momče!

Tek kada je prišao drugoj zgradi,
Kid je ugledao Dokovog ždrepcu koji
je bio privezan sasvim na kraju reda.
Lagano je sjahao i popeo se na trem
kako bi kroz prozor mogao da osmo-
tri situaciju.

Video je da je sve dupke puno. Lju-
di su pili, razgovarali i kartali se, a
debela Kolet je stajala za šankom i
zadovoljno se smešila. Nekoliko tre-
nutaka se dvoumio, a onda natukao
šešir na čelo kako bi mu što manje
videlo lice, otvorio vrata i hrabro za-
koračio kroz gužvu.

Nekako je došao do šanka, ali nije
uspeo da prevari iskusnu Mardžori
Kolet, debelu damu sa puno iskustva
po salunima i raznim jazbinama.

– Koga tražiš, mali? – upitala je
znalački ga odmerivši. – Mamu ili
tatu?

– Tražim prijatelja – odvrati mla-
dić pocrvenevši.

– Zaista? – podsmehnu se ona. – A
šta piješ?

Kid se zacrveni još više.

– Ovaj... još ne pijem – promućao
je.

– Onda je krajnje vreme da počneš
– dobaci madam i već sledećeg tre-
na pred njim se stvorila čašica puna
viskija.

Ljutit i posramljen, mladić htede
da odgurne piće, ali pritom gurnu
jednog gosta koji proli na šank po-
lovinu velike čaše piva.

– Hej, mali! Pazi šta radiš! – opso-
va neki brkajlija i gurnu ga u gužvu,
među stolove. Ostali propratiše ovaj
gest odobravanjem, dok su drugi
radoznalo gledali mladića i dobacili
po koju dosetku. Naravno, bili su i
oni koji su se u čudu pitali šta tako
mlada osoba radi na mestu kao što
je lokal u koji su dolazili svi mogući
sumnjivci...

Ni gospođa Kolet nije bila za-
dovoljna. Predosećala je da će joj
ovaj momak izazvati neku gužvu, a
predosećanje je nikada nije varalo.
Zato je pozvala svoga čuvara, goro-
stasnog Reja Brajana i samo njima
dvoma jasnim znakom, pokazala da
mladić mora napolje.

Snažni Brajan, nekada poznati ka-
vgadžija i boksterski prvak slegnu
ramenima. Sve neprilike i gužve u
salunu rešavao je uspešno ili pak
uz pomoć gospođe Mardžori i nje-
nog karabina. Samo u krajnjoj nuždi
je upotrebljavao revolver, jer je bio
mного vičniji pesnicama. No, sada

se iznenadio kada je video šta treba da uradi. Šta je čoveku njegove snage i iskustva trebalo da se petlja sa decom? Ali, naređenje je naređenje, a on je tako zarađivao za život.

Za to vreme, River Kid se probijao između stolova tražeći poznatu siluetu i upečatljivi šešir svoga prijatelja.

U jednom trenutku ugledao je Brajanovu ogromnu figuru, a već sledećeg gorostas ga je uhvatio za vrat i podigao jednom rukom.

– Pusti me! – povikao je ljutito, a svi koji su posmatrali prizor veselo su se nasmejali.

– Sada ćeš da letiš kao kamen, druškane – dobacio Brajan uz glasno odobravanje prisutnih. – I da ti ne padne na pamet da više zalaziš na ovakva mesta!

I taman kada je hteo da krene prema vratima praćen smehom i upadicama, jedan ledeni glas ga je „presekao” u pokretu.

– Pusti dečaka na miru!

Brajan je zastao i gotovo instinktivno pustio mladića.

Iako je „dobro” lupio o pod, Kid se kao mačka dočekao na noge i, sekund kasnije, provirio iznad ivice stola. Ugledavši priliku čoveka u crnom, lice mu sinu kao obasjano suncem.

– Šta se ti mešaš? – upitao je Brajan. – Tražiš nevolje?

Ponovo je zavladao tajac.

Holidejevo lice bilo je kao maska.

– Možda – odvratio je hladno.

– Ali, drugi ih ponekad nađu češće nego ja.

Madam Kolet je stajala iza šanka, očarana njegovom pojavom. Istina, videla ga je među gostima, znala je da se kocka i da dobija, ali sada ga je prvi put ugledala kompletnog i priznala da među svim ljudima on jedini izgleda kao pravi muškarac i kompletan čovek.

Sada je htela da vidi koliko vredi momak u crnom, nadajući se da će znati da se odbrani. Jer, Klej Brajan mu je prilazio kao furija, rušeći sve pred sobom.

– Videćemo ko će naći nevolju! – iskezio se čuvar reda.

Holidej je procenio da u tuči ima vrlo male šanse protiv snagatora koji se približavao. Zato je izvukao kolt, rešen da na svaki način spreči džina da započne tuču.

Brajan je zastao, ali zverski sjaj u njegovim očima govorio je da ga oružje neće zaustaviti. Naime, iako nije bio mnogo inteligentan, pretpostavio je da se pred svim ljudima čovek u crnom neće usuditi da puca.

Ali, i Holidej je imao u vidu takvu Brajanovu računicu i bio odlučan da zaustavi snagatora. Zaigrao je na krajnje oštru igru nerava i kada je ovaj učinio sledeći korak, hladnokrvno je opalio. Vrelo tane je zazuja-

lo poput otrovnog insekta i otkinulo Koletinom čuvaru vršak uha.

Čudesna brzina i preciznost kojom je Holidej upotrebio oružje izazvala je glasne uzvike i žamor u prostori-ji.

Brajan je zastao da uzme vazduh dok mu se tanak mlaz krvi slivao niz vrat.

– Rekao sam ti da staneš! – hladno je ponovio Džordžijanac, vraćajući revolver u futrolu.

Ali, Brajan kao da ništa više nije čuo. Kao razjareni bik jurnuo je prema nepoznatom strancu želeći da ga zgromi. No, izgleda da je ponovo pogrešio procenjujući suparnikovu brzinu i preciznost. Jer, ponovo su odjeknula dva pucnja; oba puta su Dokovi hici pogodili pete Brajanovih čizama tako da se on iskrenuo na jednu, zatim na drugu stranu, što mu je potpuno poremetilo ravnotežu. Iako je pokušao da se održi na nogama, drugi hitac delovao je kao da ga je neko sapleo u trku, tako da se zateturao i pao tik pored Holideja. Gotovo se i ne pomerivši, Dok ga je ispratio pogledom, a onda ga snažno tresnuo drškom revolvera po glavi. Kratko zastenjaviši, on se trže i ostade nepomično da leži.

Predstava u salonu „Mardžori” bila je završena.

Džordžijanac je pokupio svoj do-bitak sa stola i mirno ga stavio u unutrašnji džep kaputa. Pritom je

napunio svoj „linkoln” i još vrelog ga stavio u futrolu. Laganim korakom prošao je kroz salu dok su se ljudi sa strahopoštovanjem sklanjali praveći mu mesto. Tako je čitav špalir zbunjenih ljudi ispratio čudesnog strelca do izlaza.

Čim je ponovo zavladao žagor i ljudi se opustili, River Kid se iskobeljao ispod stola i gotovo neprimetno izvukao napolje.

Našavši se u tami noći, uspeo je da vidi kako se kockarev ždrebac belasa na samom prelazu preko glavnog puta za Ostin.

Brzo je uzjahao svog konjića, poterao ga u istom pravcu i zadovoljan izvukao usnu harmoniku.

Holidej je dobar deo puta mogao iza sebe da čuje delove pesme koja je majstorski izvođena na maloj usnoj harmonici.

Mesec se polako sakrio iza oblaka i sve je utonulo u tamu.

Kada je, nešto kasnije, mesečev zrak ponovo stidljivo virnuo iza oblaka, River Kid je shvatio da ono što se ispred njega belasa nije više Džordžijančev konj, već njegova uobrazilja koja je nestala čim je protrljao oči.

* * *

Praćen pomoćnicima Vajsom i Tejtom, Gordon Džekobs je otključao ćeliju u kojoj su bila četiri zatvorenika.

Aboni i Adams su sedeli na jednom krevetu, dok su braća Denvers stajali pored zida, neprijateljskih pogleda, ćutljivi i mrki. Iako je bilo kasno, nikome nije padalo na pamet da spava.

Džekobs se glasno nakašljao; u ćeliju je kroz prozor dopro čudesan sjaj treperave svetlosti, tako da se Bart Denvers i nehotice trgao. Zatim su odjeknuli glasni povici, čuo se prasak razbijenog stakla koji je sledio urlik pijane gomile.

Sada je i Denvers stariji počeo da osluškuje.

Aboni i Adams se začuđeno zгледаше.

– Vreme je – dobaci Džekobs i pogleda u Denversa.

– Vreme je za što? – odvrati ovaj muklo i istupi korak napred.

Koltovi šerifovih pomoćnika sprečiše ga da krene dalje.

– Vreme je za vešala – dodade Džekobs, cereći se.

– Nee! – kriknuo je Bart pribivši se uza zid kao da od njega očekuje pomoć. – Ne, neću da umrem! – vrištao je.

Bledih obraza i nekako čudno pognut, Denvers je buljio u pakosno Džekobsovo lice.

– Rekli ste da ćete...

– Ništa ja nisam rekao! – prekinuo ga je čuvar zakona. – Mogu svašta da obećam kako bih te uhvatio, prokletniče! Dakle, sada ćeš videti!

– Ali, nije bilo suđenja!

– Nije ni potrebno. Svi znaju koliko si banaka opljačkao i koliko si ljudi pobio. Zaslužuješ vešala! A ovo štenje je tvoj soj. Bolje da sada visi nego da kasnije pravi ljudima probleme.

– Ali... zašto sada? Usred noći?

– Žuri nam se! – dobacio je Tejt. – Jutra su hladna, a napolju smo spremili veliku vatru. – Možda ti u zoru nešto čekaš! – iscerio se Džekobs unoseći se Denveru u lice.

U trenutku kada je hteo da zamahne, Vajs ga je udario drškom kolta u teme, pa se zateturio i pao na pod. Što se tiče njegovog mlađeg brata, on je držao glavu zagnjurenu u šake i tresao se.

– Povedite ih! – naredio je Džekobs.

Ali, to je bilo lakše reći nego uraditi. Iako ošamućen, Denvers je delio udarce i levo i desno očajnički se boreći za goli život. Utom je pritrčao Vajs i dva puta ga lupio po temenu. Čak i tada, Net Denvers nije prestajao da se bacaka.

Oba pomoćnika zgrabiše ga za ruke i za noge i ponesoše napolje.

Što se tiče Barta, šerif je imao grдне muke dok mu nije odvojio ruke od prozorskih šipki.

– Nee! – vikao je mladić u panici. – Nemojte sada da me vodite, neću da umrem!

Ljutito psujući, Džekobs ga u jednom trenutku podiže na rame i krenu napolje.

Tek kada je stigao do vrata, okrenuo se i prezrivim pogledom odmerio Abonija i Adamsa.

– Gubite se! – dobacio im je mrzovoljno. – I nemojte da se negde sretnemo!

Naravno, banditi nisu čekali da im se dva puta kaže. Hitro su dograbili svoju odeću u šmugnuli napolje na prstima, očigledno se plašeci da se čuvar zakona ne predomisli. Kada su izašli na ulicu, za tren su zastali gledajući gomilu koja je klicala pored vatre i čekala da ošamućenu braću dovuku do vešala. To je bilo previše čak i za prevejane lopove poput njih.

Gordon Džekobs je bio ponosan na svoju akciju. Važno je išao ispred svojih zarobljenika dok su ga pozdravljali sa svih strana. Samo se za trenutak namrštio ugledavši izraz prezira na licu Lua Dagliša, krčmara koji ga nije voleo ni cenio i koji ga je uvek kritikovao.

– Ovo je sramota, Gordone! – dobaci krčmar bez dlake na jeziku. – Sve si ovo sam napravio. Pogledaj ovu šašavu gomilu! Kako jedan predstavnik zakona može da dozvoli ovako nešto?

Džekobs se iscerio. Bio je zadovoljan zbog hvatanja čuvenog bandita,

ali najviše zbog nagrade koja će mu pripasti.

– Nemoj da se nerviraš, Lu – odvratio je nehajno. – Biće bolje da popiješ jednu.

Krčmar ga odmeri sa omalovažavanjem.

– Hoću, ali na tvom pogrebu – dobacio je bez trunke straha.

Šerifovo lice se natuštilo.

– Popeo si mi se na glavu, Lu – kazao je besno. – I pazi šta pričaš pošto bi ovo mogla da bude poslednja drskost koju si sebi mogao da priuštiš.

– Ne dajem ni centa na tvoju značku kada vešaš ljude bez suđenja, „šerife“! A pogotovo decu! Neko će za to da odgovara, a ja znam i ko!

Džekobs je prebledeo i mašio se oružja. No, za sekund je zastao pošto je krčmar već imao oružje u ruci. Zaprepašćeno je posmatrao cev upevenu u njega, a onda... onda je odjeknuo pucanj. Lu Dagliš je raširio prste i uhvatio se za rame; stojao je tako nekoliko trenutaka, video Milta Vajsa kako još uvek drži kolt koji se dimi, a onda se lagano okrenuo i oteteurao kroz gomilu.

Pažnja Džekobsa, njegovih pomoćnika, ali i svih ljudi okupljenih oko vatre ponovo se usredsredila na braću Denvers. I dok je stariji išao prema vešalima mirno, lica kao od kamena, mlađi se divljački otimao, neprestano nešto uzvikujući.

Ali, u ovoj ludoj noći niko ga nije slušao, niti je bio spreman na tako nešto.

Na kraju su obojica ipak dovedena na postolje, a onda su im dvojica skitnica stavili omče. Džekobs je još jednom pogledao Neta Denversa želeći da zapečati svoj trijumf i vidi protivnika kako ga moli. No, želja mu se nije ostvarila.

Dok je mlađi Bart preneraženo zurio u daljinu, Net je pogledao Džekobsa u oči prezrivo se smešeci.

– Pseto! – prosiktao je šerif i udario ga.

No, na oteklu i isečenom licu osuđenog na smrt osmeh se još više pojačao.

To je još više razjarilo Džekobsa, pa je povikao:

– Sada!

Gomila je počela da urla, Bart Denvers je zavapio u pomoć, vatra je plamsala i već sledećeg trenutka... dva tela su se zanjihala u vazduhu.

I onda je sve prestalo. Prizor ljudi koji se u samrtnom ropcu bore da udahnu vazduh i njihova tako bliska smrt utišala je gomilu, smirila pijane, zaplašila glasne i nadobudne. I kao po dogovoru, ljudi su počeli lagano da se povlače praveći sve veći krug oko vešala i vatre koja se lagano gasila i stvarala na okolnim kućama neobične, zastrašujuće senke.

Shvativši da situacija može da izmakne kontroli i okrene se protiv

njih, Milt Vajs potegnu kolt i šest puta uzastopce opali u vazduh.

– Piće za sve! – proderao se želeći da izvuče ljude iz obamrlosti. – Razbojnik je mrtav, živeo zakon! Živeo naš šerif Džekobs!

– Živeo Džekobs! – prihvatio je i Tejt.

Rulja se najзад pokrenula, ali ne sa malopredašnjim žarom.

Neko je potegao iz flaše, neko se nasmejavao ili uskliknuo Džekobsu, ali niko nije mogao da ne vidi siluete dvojice obešenih koje su im se ljuljale nad glavama.

I gomila je počela da se osipa, prvo polako i stidljivo, a onda sve brže i užurbanije...

Gordon Džekobs je stajao i piljio u mrtvu braću, ni sam ne znajući da li da likuje i ode na spavanje. Trebalo je pripremiti se za zoru, jer je tada očekivao dolazak Denversovih ljudi.

Ljudi su se razilazili, a uz njega su ostali Vajs i Tejt kao i nekoliko najpijanijih kojima je besplatan viski mutio i poslednje iskre svesti.

A onda je iz mraka izronio jedan konjanik. Ugledavši ga, Džekobs pretrnu. Zar se stvorio niotkuda? I kako je mogao da prođe pored njegovih straža?

A čovek na veličanstvenom ždrecu skoro se nije ni video; odeven u tamno odelo sa tamnim šeširom na glavi izgledao je kao da se stopio sa mrakom. Onda je ušao u krug sve-

tlosti koja je postepeno jenjavala i delomično obasjala njegovo odlučno lice sa dva ledena sivoplava oka.

Džekobs je sada bio siguran da je u pitanju stranac iz saluna. Naravno, prepoznali su ga i Vajs i Tejt i odmah se mašili koltova.

No, šerif ih je zaustavio pokretom ruke.

– Kako ste prošli, mister? – upitao je prelazeći.

Međutim, on je posmatrao obešene i senka tuge preletela mu je licem kao treptaj. No, to je trajala samo nekoliko sekundi i lice mu je ponovo postalo bezizražajno, a oči hladne i nekako čelično sive.

– Pokazao sam propusnicu – odbrusio je kratko, diskretno pokazujući na kolt.

– Ono upozorenje više ne važi, mister – dobaci šerif važno. – Denvers je sam proturio glavu kroz omču.

– A dečak? – upitao je Dok suvo. Šerif slegnu ramenima.

– On se malo bunio, ali su na kraju zajednički otišli u pakao.

Pritom se nasmejavao, ali strancu tako nešto nije bilo nimalo smešno.

Holidej je pažljivo obišao oko vešala, praćen pogledima šerifovih pomoćnika.

– Niste trebali dirati dečaka – ponovio je suvo.

– To se vas ne tiče! – odbrusio je čuvar zakona narogušeno.

– A što se tiče ovog drugog...

– On više ni za šta ne brine! – isceri se Džekobs.

– Možda, ali ovde ste pogrešili?

– Zašto?

– Jer ste obesili nekog sasvim desetog! To uopšte nije Net Denvers!

Džekobs oseti kako se koči. Obuzela ga je malaksalost i učinilo mu se da mu se srce popelo u grlo. Ni njegovi pomoćnici se nisu osećali ništa bolje.

I dok su se oni sami sa sobom borili kako da prihvate šokantnu istinu, Dok Holidej je gotovo nečujno nestao iz grada.

* * *

Naravno, ova vest nije mogla da ostane tajna. Neki pijanac koji se zatekao tu kada je Dok naišao, ustuknuo je od iznenađenja i dobro se preplašio. Vest nije mogao da drži u sebi, već je, trčeći ulicom, svima objavio da je obešen pogrešan čovek.

I dok se kraj vešala vatra lagano gasila, u Džeriku se rasplamsao novi požar, a to je bila jasna i vrlo izvesna opasnost od osвете Neta Denversa. Naravno, prvi na udaru bio bi Gordon Džekobs, ali i svi ostali koji su učestvovali u slavlju kraj vešala.

Kada se povratio od prvog šoka, Džekobs je iskalio bes na skitnici Klarku koji je tvrdio da poznaje Denversa.

– Prokleta budalo! – urlao je šamarajući zbunjenog čoveka. – Kako si mogao da tvrdiš da je on u pitanju?

Klark je trpeo šamare i zbunjeno treptao, plašeći se da bi Džekobsu na um moglo da padne i nešto gore.

– Ali, šerife... – pokušao je da se brani.

– Zaveži, smrdljivi kojote! Ti si sve ovo zamesio! Potvrdio si mi da je u pitanju Denvers, a nije!

– Pa njegov šešir, bluza, svileni marama....

– A lice?

– Kazao sam da je bilo u senci i da samo za to nisam siguran. Ali sve ostalo...

– Sve ostalo! Kako si glup! Bandit je poslao nekog svog kao zamenu dok ne svane, a onda bi došao on i oslobodio obojicu. I zar nikome da padne na um takva ideja? Baš nikome!!

Besno se okrenuo od kicoša i počeo nervozno da šeta.

– A ako je onaj kicoš slagao? – javio se Tejt.

Šerif zastade.

– Ne verujem, ne, nikako. Pa tek sada mi je jasno zašto su se tupogledali kada je ovaj ušao u ćeliju! I šta sada? Svi smo u istom sosu i moramo noćas biti izuzetno oprezni. Gde je Vajs?

Tejt slegnu ramenima, a neko sa vrata dobaci:

– Nema ga. Nestao je! Malopre je otrčao nekuda, a dok ste se vi svađali, on je projurio na konju.

Džekobs se zapanji.

– Hoćeš da kažeš da je pobegao?

Pre nego što je neko uspeo da mu odgovori, vrata su se otvorila i jedan od stražara zadihano je uleteo unutra.

– Svi su poludeli! – povikao je. – Ulica je puna ljudi koji žele da pobegnu iz grada.... Plaše se osvete!

Gordon Džekobs je ljutito odgurnuo vesnika i izašao napolje.

Zaista, dotle pusta ulica bila je pretvorena u pravi mravinjak. Ljudi su napuštali grad na konjima, kolima, unezverenih lica i uplašениh pogleda.

Gordon Džekobs je istrčao na ulicu i počeo da puca uvis.

Iznenadeni i uplašeni, ljudi zastadoše. Oni su poznavali narav svoga šerifa i znali su da se Džekobs ne šali. A čim je on pucao – situacija je bila ozbiljna.

Zato nije bilo čudno što su svi stali i čekali šta će biti.

– Da se niko nije usudio da napusti grad, prokletnici! – povikao je Džekobs. – Šta mislite, da me ostavite na cedilu? Glupaci, zar niste pomislili da vas negde oko grada čekaju Denversovi ljudi? Zato se vraćajte, puške u ruke i čekajte zoru! Inače će vas poskidati kao vrapce, glupaci! Jeste li me razumeli?

Tihi žagor ljudi i njihova poslušna reakcija bili su znak da je šerif imao pravo. I zaista, posle desetak minuta ulica je bila prazna i pusta. Svi su bili u svojim kućama i sa strepnjom čekali zoru.

A ona je došla nekako previše brzo.

Nebo se odjednom zabelelo i bakarna boja tek promoljenog sunca prolila se po brdima i krovovima.

Dve milje daleko od Džerika, Holidej je čuo neko stenjanje u žbunju. Polako i oprezno je prišao i ugledao čoveka srednjih godina koji je ležao na zemlji, nedaleko od svoga konja i okrvavljene glave. Lagano je prišao i odmah video da je čovek onesvešćen i da je dobro udaren, po svoj prilici, drškom kolta.

Holidej je sjahao i odmah uzeo svoju torbicu; pažljivo je previo čoveka, procenio da će se uskoro probuditi i video oko čovekovog tela mnoštvo tragova. To je značilo da su u tom napadu ili „bliskom susretu” učestvovalo više ljudi.

Ali, njegovo nije bilo da se meša, pa je krenuo prema mestu gde je ostavio konja. Uradio je što je mogao i sada je trebalo nastaviti dalje.

– Ruke uvis! – dopro je do njega zapovednički glas.

Dok se nije nimalo uplašio. Polako se okrenuo ruka naslonjenih na kukove. Video je da se čovek pridigao

na laktove i prilično čvrsto držao kolt.

– Trebalo bi da se odmarate – rekao je mirno.

– Stani... Gde su ostali?

– Koji ostali?

– Ostali? Šta se to dešava? Ko ste vi?

– Prolazio sam ovuda i čuo da stenjete...

Čovek se ispravio sa bolnom grimasom i tek tada opipao zavoj na glavi.

– Ko me je previo? – upitao je začuđeno. – Vi?

– Ja. Šta mogu da učinim za vas? – dobaci Dok podrugljivo. – Ili treba da čekam da taj revolver opali?

On spusti oružje i uhvati se za glavu.

– Izvinite... Sve mi još buči. Mislio sam da ste jedan od onih....

– Koji su vas udarili?

– Da. Niste nikoga sreli?

– Ne. A šta je sa vašim napadačima?

– Bila su četvorica – odvratio je trljajući čelo. – Nisu izgledali sumnjivo, mada su bili pomalo neuredni. Ponašali su se pristojno, jer su videli s kim imaju posla. Međutim, pre nego što smo se rastali, jedan od njih je uperio revolver u mene i onda me udario drškom po glavi. Samo... čudno – dodao je osvrćući se oko sebe. – Ništa mi nisu uzeli... – dodao je, a onda opipao levu stra-

nu prsa. – Ništa sem moje značke.... Kome je ona trebala?

– Kakva značka? – upita Holidej radoznalo.

– Šerifska – odvrati čovek mirno. – Zna, ja sam savezni šerif Roj Atkins. Poslat sam u Džeriko da ispitam neke glasine o tamošnjem šerifu.

– Kako su izgledali ovi „napadači“?

Atkins slegnu ramenima pokušavajući da ustane.

– Pa... šta da vam kažem. Obične njuške, da. da... Samo je jedan bio nekako... drugačiji.

Dok uzdahnu.

– Krupan, zelenih očiju, kratke ride bradice i sa srebrnastim medaljonom oko vrata.

– Odlično ste ga opisali. A odakle ga poznajete? – upita čovek sumnjičavo.

– Jednom smo se sreli, šerife...

– Zato bi bilo dobro da pođete sa mnom do grada.

Holidej se osmehnu.

– Ja imam svoj put i radim samo ono što želim.

– A ako vam naredim?

– Ne slušam ničija naređenja, mister. Pogotovo kada ste bez značke!

– dodade Dok i krenu prema konju.

Naravno, krajičkom oka je spazio šerifov pokret i već sledećeg trena munjevito se okrenuo držeći u rika-

ma svoj „linkoln“ sa drškom od slonove kosti.

Savezni šerif je bio zapanjen. On je bio tek u pola pokreta... Bolje reći, nije uspeo ni da izvuče oružje iz futrole. Zato je zapanjeno gledao u stranca čija se brzina graničila sa nemogućim.

– Podsećate me na nekog – dobacio je shvatajući da je pobeđen.

– Javite mi kada se setite! – dobaci Dok poteravši konja.

Ždrebac se propeo, a onda pojurio kao strela.

Zlatni sunčevi sraci bogato su obasjavali ceo kraj.

* * *

Pošto je izgubio trag svoga poznanika iz voza, mladi River Kid je već razmišljao o tome kako bi bilo najbolje da se okane jurnjave za misterioznim strancem i uputi se negde na jug, možda prema Teksasu.

Pred samim Džerikom je zaustavio konja i, naslonivši se na jabučicu sedla, razmišljao da li da svrati u grad ili da ga zaobiđe.

Onda mu se učinilo da je na nekom krovu video ljudske senke; protrljao je oči i pomislio da je to prava besmislica. Šta bi neko u rano jutro radio na krovu?

Bio je gladan i neispavan, a to su bila dva dovoljno jaka argumenta koja su ga navela da ipak svrati u grad.

Mamuznuo je konja i već posle nekoliko minuta jahao je kroz glavnu ulicu. Ipak, vrlo brzo je shvatio da nešto nije u redu pošto nigde nije bilo žive duše. Činilo mu se da je jahao kroz mrtav grad.

Onda je začuo neki šum, a već sledećeg trenutka jedan glas mu je naredio da digne ruke. Odmah zatim, sa svih strana su ga okružili naoružani ljudi.

Malkolm Tejt, jedan od šerifovih pomagača stao je tik pred mladića i odmerio ga od glave do pete.

– Šta tražiš ovde, kopile? Gde ti je oružje?

Dečak ga iznenađeno pogleda.

– Oružje? Ja... ne nosim oružje.

– Sakrio si ga?

– Nisam.

– Odakle dolaziš?

– Iz Kejston Kempa.

– Zašto si došao ovamo?

Ovo pitanje bilo je znak da se u gradu nešto neobično dešava i zato je Kid rešio da ne izaziva sudbinu.

– Prolazio sam ovuda – počeo je nehajno – i rešio da nešto pojedem i osvežim se.

– A kuda si prolazio?

– Išao sam onako, bez cilja...

– Odakle ti konj? Da li si ga ukrao?

Dečko se začudi.

– Nisam. Kupio sam ga...

Tejt se isceri.

– Ti ga kupio, lopovčiću? Hajde, u zatvor s njim!

Jedan od ljudi s puškom hitro mu priđe.

– Dokle ćemo ovako? – procedio je narogušeno.

– Šta dokle? – ljutnuo se Tejt.

– Pa... dvojica su već pobjegli – promuca čovek. – Barton i Kone-li. Ni konja im više nema. Iako je zabranjeno, ljudi stalno napuštaju grad....

– Zato što su kukavice! – ljutnu se Tejt. – A vi? Vi ste porodični ljudi, zar ne? Hoćete li da onaj prokleti Denvers dođe; zapali vam kuće i uništi porodice?

– Nećemo, samo...

– Onda na svoja mesta! – povikao je ljutito, okrenuo se prema Kidu i povikao:

– A ti još nisi sjahao?

Istoga časa dečak kliznu iz sedla.

– Znaš li šta ovde radimo sa lopovima? – upita besno. – Neka, neka, uskoro ćeš videti! Koračaj polako ispričaj ko te je poslao?

– Niko... zaista. Tražim jednog prijatelja. Nosi tamno odelo i tamni šešir, belu košulju i kravatu i jaše divnog konja.

Tejt za trenutak zastade.

– To ti je prijatelj?

– Jesate – odvrati mladić sa ponosom.

– Onda ćete obojica završiti u zatvoru! – prasnu šerifov pomoćnik.

– Taj tvoj me je prilično zadužio. Samo da mi padne šaka!

River Kid nije znao šta da misli. Šta priča ova debela budala? Ha, garantovao je da tako nešto ne bi smeo ni da izusti pred čovekom sivoplavih očiju....

Sledio je udarac i mladić se refleksno savio. Onda još jedan, pa još jedan...

Kada je prestao da ga udara, Tejt dobaci:

– A sada pogledaj gore! – naredio je. – I videćeš kako prolaze lopovi i banditi!

On podiže glavu žmirkajući na suncu. Oči su mu bile pune prašine, ali kada mu se pogled razbistrio, zgrozio se i počeo da drhti.

Naime, jedan mladić, gotovo dečak klatio se iznad njega iskolačenih očiju i isplaženog jezika. Za trenutak mu se učinilo da će konopac pući i da će mrtvac pasti pravo na njega.

Tiho je kriknuo i ustuknuo.

– Video si? – dobaci Tejt cerekajući se. – Sada priznaj zašto si došao. Hajde, brzo!

U tom času pojavio se Gordon Džekobs. Imao je tamne kolutove ispod očiju i krvave beonjače. Izgledao je kao čovek koji daniima nije spavao. Mirisao je na viski, ali se nije primećivalo da je pijan.

– Šta radiš sa ovim detetom, Tejte?

– Pa... proveravam da nije uhoda.

– Ima li oružja?

– Nema.

– S kim je došao?

– Sam. Kaže da traži nekog prijatelja, ali ja mu ne verujem...

Džekobs nestrpljivo odmahnu rukom.

– Ne davi, već zaključaj malog u ćeliju. I idi na svoje mesto, Tejte! Jasno ti je da sada imamo važnijih poslova, zar ne?

Naravno, odgovora nije bilo. Tejt je zaključao malog u ćeliju, a onda pošao da obiđe stažare.

Tamo je, na svoje zaprepašćenje, umesto četvorice, zatekao onesvešćenog Roberta Garlanda. Slutio je šta desilo, ali nije želeo da poveruje u to. Bio je van sebe od besa.

Posle nekoliko bezuspešnih pokušaja, Garland je otvorio oči i prošaputao:

– Pobegli su, Tejte... sva trojica. Prvo su se izvukli Mun i Ribek, a onda me je tresnuo Kim Rajli. On je otišao malopre... Vidi, ovde me je ubo nožem, samo... uspeo sam da ga izvučem.

Tejt se ispravi i požuri do zida. Prokletstvo, Rajli je upravo odlazio. On ljutito opsova osetivši strahovit bes prema ljudima koji su kao zečevi beželi od nekoga ko se nije pojavio. Pa, ako je Rajli bio u stanju da nožem nasrne na Garlanda...

Bez razmišljanja je izvukao oružje, nanišanio i opalio. Video je kako se

Rajli zaljuljao u sedlu, a onda se, šireći ruke, stropoštao na zemlju.

Pucanj je uznemirio tihu atmosferu ovog sunčanog jutra punog iščekivanja. Gordon Džekobs je sa zida uzeo pušku i hitro istrčao napolje, spreman da skupo proda svoju kožu. Uzjahao je konja i uputio se prema zapadnom delu kojim je komandovao Malkolm Tejt.

– Ti si pucao? – upitao je prilazeći.

– Jesam – odvrati ovaj turobno. – Ubio sam Rajlija.

– Bežao je?

– Dabome. Dvojica su uspela da odmagle. Ostao je samo Garland, ranjen u rame i nesposoban za borbu.

– Tebi se ne beži? – upita šerif ispitivački.

Tejt je znao da bi pogrešnim odgovorom potpisao svoju smrtnu presudu. Zato je mirno odvratio:

– Ako se bude bežalo, zajedno ćemo, zar ne? Ali, koliko vidim, ti ne bežiš.

Džekobs je klimnuo glavom i popeo se na zid kako bi osmotrio predeo oko sebe. A onda, onda je malo pažljivije pogledao ka horizontu i na licu mu se pojavio izraz nespokojstva.

– Čekaj, čekaj...Izgleda da će ono biti oblak prašine...Tačno, mislim da se stalno povećava.

Prišao mu je Tejt koji nije mogao ništa da razazna, ali su se obojica

šćućurili i nastavili da čekaju. Uskoro su lepo razaznavali konjanika koji se mirno približavao. Tejt nije ništa rekao, ali se u sebi čudio što Džekobs ne skida konjanika koji je bio izložen kao na dlanu.

– Neka sam proklet... – promrmljao je Džekobs posle nekoliko trenutaka.

– Šta se desilo, šerife?

– Samo jedna bitanga stalno puši dok jaše – nastavi Džekobs uspravljajući se. – To može biti samo Ferli Svon, moj prijatelj iz boljih dana. Ah, nebo ga poslalo u pravi čas!

Tejt je mrzovoljno odmerio jahača.

– Ako se služi desnom rukom, slaba vajda.Izgleda da mu je u zavojju...

– Ne mari – dobacio je Džekobs i skočio sa zida.

Svon se iscerio ugledavši svoga drugara. Podigao je ruku u znak pozdrava i sjahao.

– Šerif, ha? – dobacio je prilazeći, gotovo i ne pogledavši Tejta. – Kakav je ovo grad, Gordone? Šta je sa ulicom? Vidi, sve je mrtvo kao da je neka sahrana....

– Prićaćemo uz viski – odvrati Džekobs pokazujući Tejtu da ostane na istom mestu. – Poslaću još dva čoveka sa južnog prilaza – dobacio je izlazeći.

– Bolje pošalji jednu bocu – predloži mu Tejt.

No, on se napravio da nije čuo. Pošao je sa Svonom glavnom ulicom tiho razgovarajući.

– Tako znači... – klimnu Svon glavom. – Obesio si dva bandita, a sada ti ljudi okreću leđa?

– Briga me za to, drugar! Ja sam ovde zakon i nateraću ih da me slušaju.

– Tako je, ljudima treba gvozdena ruka! Ako malo popustiš, gotovo je...

– A tvoja ruka?

Svon se namršti.

– Jedna ništarija u vozu pred Oslinom. On i neki deran su me izazvali zbog tebe...

– Mene?

– Vređali su te, a ja sam stao na tvoju stranu.

– Koliko ja znam, ti si brz?!

– Ovaj je ipak bio brži! Pravi demon u crnom odelu! Kada sam bolje razmislio, setio sam se s kim sam imao posla...

– S kim?

– Sa Holidejem, Dokom Holidejam.

– Šališ se? Kako je izgledao?

– Tamno odelo i šešir, bela košulja, kravata, koltovi sa drškama od slonovače. Ima čudne sivoplave oči od kojih ti se ledi krv u žilama.

Džekobsovi prsti skupiše se u pesnice, a usta iskriviše u čudnu grimasu.

– To je, dakle, bio on!– procedio je.

– I ti si ga video?

– Dolazio je ovde dva puta i pritom su me uvek snašle neprilike!

Ferli Svon potapša prijatelja po ramenu.

– Pomoći ću ti – rekao je kratko.

– To sam i očekivao od tebe – klimnuo je glavom Džekobs i prstom dotakao levu stranu prijateljevih grudi. – Za početak, imenovaćemo te za pomoćnika šerifa u gradu.

– Ja i zakon? – nasmeja se Svon suvim oporim smehom. – To je najbolja šala koju sam čuo poslednjih godina.

* * *

Vreme je prolazilo i Malkoma Tejta su na stražarskom mestu sve više „hvatale” sumorne misli. Dva čoveka koja mu je šerif poslao kao ispomoć bili su golobradi mladići na koje se nije mogao osloniti. Ljudi su bežali, a on?

On je čuvao opusteli grad od opasnog razbojnika i sve manje je bio siguran da će uspeti da sačuva i spostvenu glavu, a kamoli ceo grad. Setio se Vajsa koji se lukavo izvukao ni ne omirisavši barut...

Možda je bio u pravu!

Uzdahnuo je pomislivši na obešenog dečaka, Denversovog brata čije se telo još uvek njihalo na vešalima.

Zašto taj prokleti bandit ne dođe?

Bio je nervozan i svaki čas na horizontu video oblak prašine iz koga izlazi Net Denvers koji na čelu svoje bande jaše prema Džeriku, žedan osvete... Pritom je uveravao sebe da će baš on biti taj koji će ga skinuti iz zaklona jednim metkom!

Nešto pre toga popio je malo viskija koji mu je šerif poslao po Basteru Klarku, ali ni omiljeno piće nije uspeło da ga smiri.

Minuti su mu se činili kao sati i bio je sve nervozniji.

A onda... Uskoro je na horizontu ugledao oblak prašine.

Brzo je zauzeo položaj i zgrabio oružje. Napeto je iščekivao, a onda sa zaprepašćenjem shvatio da je u pitanju jedan čovek...

Pa šta se to dešava, pomislio je. Zar taj Denvers neće dojahati sa svojim ljudima? No, još uvek se nije pomerao iz skloništa razmišljajući kako da reaguje.

A onda...? Ne, nije mu se činilo... Na grudima jahača blistala je metalna šerifska zvezda!

Tejt je bio potpuno zbunjen. Otкуда sada zvezdonosac? Naravno, njega nije mogao da ubije tek tako. To bi bilo suviše čak i za jednog Džekobsa!

Ipak, brzo je dao znak momku koji se nalazio iza bureta za vodu i poslao ga da što brže ode po šerifa.

Uplašen, mladić je odjurio kao bez daha i odmah sve ispričao Džekobsu. Ovaj nije časio ni časa, jer ga je čekanje izjedalo i svaka akcija bila mu je milija od nagađanja i razmišljanja o tome šta bi moglo biti. Zato je kao vetar dojurio do Tejta i iz zaklona osmotrio jahača koji se mirno približavao.

– Da, da – kazao je odlazeći dvogled. – I ne radi se o običnom, već o saveznom šerifu, dragi moj.

Malkolm Tejt je pretrnuo. Ako je Džekobs bio u pravu, onda je ova stvar bila opasnija i od samog Denversa

Kao da mu je pogađao misli, Džekobs ga uhvati za rame i snažno prodrma.

Znao je da je situacija kritična i da ih mora ohrabriti da ne pokleknu.

– Slišaj me dobro – kazao je. – Sada nemamo vremena da skinemo onu dvojicu sa vešala. Ali, idi i obavesti sve ostale da ostanu na svojim mestima i ćute. I da se niko nije pojavio! Čuješ li, niko?

– U redu, Gordone.

– I pripazi na onog klinca u ćeliji! Ni on ne sme da pisne... Ako treba, tresni ga po glavi.. Ja ću se pobrinuti za ostalo...

– A tvoj prijatelj?

– Misliš na Svona? Ništa ne brini, on je... on će biti na odgovarajućem mestu.

Tejt slegnu ramenima, nečujno kliznuvši sa zida.

Gordon Džekobs se uspravio, namestio opasač i krenuo u susret jahaču.

* * *

Nosio je pamučnu košulju sive boje i crnu maramu oko vrata. Široki, izbleđeli opasač sa izlizanom futrolom sa desne strane bio je prebačen preko bleđožutih somotskih pantalona. Na nogama su se nalazile čizme kratkih sara, bez mamuza.

Na grudima mu je blistala značka, a oči su mu svetlucale posebnim sjajem.

Čudan staklast pogled prodirao je kroz Džekobsa, bez posebnog izraza, odnosno bilo čega što bi ličilo na osećanje. Baš taj pogled učinio je da se Džekobs oseti nelagodno i pokaje se što obešene nije skinuo sa vešala.

Jahač je išao istim tempom kao da nije ni primećivao šerifovu priliku na svom putu. Tek kada je ušao u glavnu ulicu u šerifovoj pratnji, „savezni” je upitao.

– Mogu li da znam šta je sa vašim gradom, šerife?

Ovaj se nakašlja.

– Sve je u redu, mister. Možda mislite na ona vešala?

No, jahač se napravio da nije čuo.

– Svašta se priča o zakonu u Džeriku – rekao je.

Džekobs proguta „knedlu”. Sada mu je bilo jasno da je „savezni” bio poslat da ispita prilike u gradu koji mu je bio poveren. Dakle, loš glas o Džeriku stigao je vrlo daleko.

Najzad su se približili vešalima.

– Lep prizor za jednog federalnog šerifa – rekao je čovek staklenog pogleda.

– Dobili su ono što su zaslužili – odvрати Džekobs kratko.

– Ko su oni?

– Članovi Denversove bande. Onaj mlađi mu je brat.

Šerif je zastao tik pored vešala i posmatrao tela nekako neprirodno bleđ, potpuno bezizražajnog lica.

– Kada ste im sudili? – upitao je iznenada.

– Džeriko nema sudiju, mister.

– Postoji oblasni terenski sudija – dobaci federalac.

– Zašto da grad izlažemo troškovima kada svi znaju da su članovi bande ubice i da zaslužuju vešala?

– Da, možda ste u pravu.

Stigli su do saluna i Džekobs pozva gosta na piće.

Posle kratkog dvoumljenja, čovek je pristao. Ušli su prazan salun, ali Džekobs se snašao i obojici sipao viski.

Kada je otpio dobar gutljaj, gost dobaci:

– Ovde bi dosta toga trebalo da se menja.

– Zar?

– Treba smeniti šerifa i postaviti drugog. Sudija bi morao češće da navraća i...

– Ne bi trebalo da verujete glasinama! – pobuni se Džekobs. – Uostalom, ja vas ni ne poznajem, mister. Nije da vam ne verujem, ali... mislim da bi bilo dobro kada biste mi pokazali isprave.

Čovek kratko klimnu glavom.

– Svakako. Odmah ću vam ih pokazati.

Pritom je otkopčao dva dugmeta košulje i kroz otvor izvadio mali srebrni medaljon. Onda ga je otvorio i približio Džekobsu. Bila je to fotografija nekog mladića koju je on sa užasom prepoznao...

I zaista, Gordon Džekobs koji je bio naviknut na mnoga iznenađenja, sada je bio potpuno paralisan. Posmatrao je malenu sliku Barta Denversa u medaljonu i u trenu shvatio...

– Ti...ti si Denvers...– promućao je muklo. Naravno, nije mogao ništa da učini, jer mu je Netov revolver već bio uperen u stomak.

– Ubico! – promrmljao je pravi Net Denvers koji je glumio saveznog šerifa. – Obesio jednog običnog lakomislenog dečaka... Prokletniče! Polazi! Daću ti šansu, mada je ti nisi dao mom bratu.

Džekobs stisnu spesnice. To je i čekao. Nadao se da će njegovi pomoćnici, ali i Ferli Svon sa svog mesta učiniti sve i pomoći mu da sa-

vlada pravog Denversa. Sekunde su prolazile i počelo je odbrojavanje.

Džekobs se iscerio videvši u jednom trenutku krajičak Svonovog šešira na krovu. Tu je i pomoći će mi, pomislio je i odmah se osetio lakše.

A onda?

Onda se začuo pucanj i Svon se uz jauk srušio na zemlju. Oba čoveka okrenuše se na stranu odakle je došao pucanj i ugledaše pred sobom čoveka u crnom odelu koji je sedeo na konju i još uvek držao „kolt” koji se dimio.

Net Denvers je morao da prizna da nikada ranije nije video takav hitac. Istovremeno mu je dao neku čudnu snagu da se konačno obračuna sa Bartovim ubicom.

I on je munjevito potegao i za delić sekunde preduhitrio Džekobsa. Mrlja na šerifovim grudima bila je sve veća da bi se zatim bez reči srušio na zemlju.

Uopšte ga ne gledajući, Net stade pored vešala i pognu glavu. Svuda okolo je vladala je tišina.

Zatim Denvers izvuče nož iz futrole i pažljivo preseče konopac. Onda je nežno, poput majke koja drži malo dete, oprezno uzeo njegovo telo u ruke i brzo se udaljio. Tamo, na kraju ulice čekao ga je Sid Fontana.

Dok ga ispratio pogledom, a onda iznenađeno zastao. Naime, učinilo mu se da čuje jauke iz kancelarije preko puta i brzo sjaha uputivši

se tamo. Ali, nije stigao ni do vrata koja su se iznenada otvorila, a na njima se pojavio Tejt gurajući ispred sebe, izudaranog i povređenog River Kida.

Ali, iskusni Holidej je znao da mora reagovati odmah. Zato je ispružio nogu i sapleo šerifovog pomoćnika, a onda munjevito izvukao kolt i lupio ga u potiljak. Ipak, Tejt nije poklekao, već je rukom krenuo ka opasaču.

Dok Holidej je samio to i čekao; hici iz njegovog „kolta” oglasili su se daleko pre nego što je Tejt izvukao oružje. Šerifov pomoćnik pao je kao pokošen i na ulici je zavládala tišina.

Net Denvers se vratio po obešenog druga i sa zanimanjem osmotrio mladića.

– I tebe su zgrabili?

– Ni sam ne znam zašto, mister. Svratio sam da nešto pojedem i popijem i vidim.. No, nije važno. Ali, nisam uradio ništa ružno, kunem se.

Denvers se nasmeši.

– Hoćeš sa nama?

– Sa vama? A gde idete?

– U jednu divnu, zelenu dolinu – odvratio je setno.

– Hvala, ali moj prijatelj i ja...

Zastao je u pola reči, jer je Dok već odmicao u galopu.

Net Denvers ga potapša po leđima.

– Pusti ga, mladiću. Usamljenost je njegova sudbina i njegov život. A ti, hajde! Zalasci sunca u Dolini su najlepší na svetu!

River Kid klimnu glavom i još jednom krajičkom oka osmotri čoveka koji se udaljavao odlazeći pravo u legendu...

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućiće
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
na zabavan način
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

250
dinara

Poštarina uključena u cenu!

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

9

ЦИБЗАР